

THOREGON

78

Perry Rhodan 1877

Horst Hoffmann

TROJSKÝ KU Ň

Přeložil Hugo Bokvas

V září 1289 nového galaktického letopočtu, což odpovídá našemu roku 4876, vládne v Mléčné dráze mír. Sice stejné jako předtím panuje napětí mezi kosmickými civilizacemi, především mezi Ligou svobodných Pozemšťanů, Křišťálovým impériem a Fórem Raglund, ale velké společné ohrožení již pominulo: Goedda shořela v gigantické černé díře v cen- tru Galaxie. „Matka válečníků“ se nachytala na uměle vyrobené vystřelující ohně a za

nikla během operace Zázračná svíčka. Do smrtelné propasti s sebou strhla i své děti - Tolkandy, kteří ji na palubách více než dvou set tisíc lodí následovali do nebytí. ^•^,.

Riskantní plán, který za pomoci Pozemšťanů a Herreachů uskutečnil nesmrtelný Arkonidan Allan, vyšel a v Mléčné dráze může začít obnova.

Atlan a další vlastníci buněčných aktivátorů už našťestí vědí, kde se Perry Rhodan a jeho dlouholetý druh Reginald

Bull zdržují. Přátelé pomáhají ukončit strašlivou válku ve vzdálené galaxii Plantagoo.

Tím se také vysvětluje, proč není Perry Rhodan na Zemi, když Sluneční soustava dostane nečekanou návštěvu. Nonggové na příkaz koalice Thoregon přivezli Heliotskou tvrz. V tom, co je považováno za zázrak techniky, vidí Pozemšťané TROJSKÉHO KONĚ...

l.'

30. září 1289 NGL, Terrania

Pronikavé světlo zhaslo stejně rychle, ; jako se rozzářilo. Padá Dašmaganová si zakrývala oči, ale ta zář prošla prsty jako vším ostatním, jako stěnami, zdmi, střechami i zemí.

První Pozemšťanka měla zrovna poradu s politickou špičkou a svými nejbližšími spolupracovníky. To světlo umlčelo veškerý hovor. Z terasy konferenční budovy na okraji štábu Hanzy hleděla na parky, ulice a komplexy budov. Vše bylo jako jindy.

Ono pronikavé bílé světlo se ztratilo. Ještě měla před očima stín jako někdo, kdo hleděl do slunce bez tmavých brýlí.

„Co to bylo?“ zasípal někdo z vysokých funkcionářů Ligy. „Už jsem si myslel, že je to konec světa.“

„Otáčí se dál, Svene,“ řekla První Pozemšťanka. „Svět se...“ Nedořekla.

Bylo to jako blesk. Ale na rozdíl od normálních blesků se nevybil, ale zůstal nad obloze, na níž už ostatně „normální“ blesky neexistovaly. Počasí reguloval gigantický lunární mozek NATHAN, to on rozhodoval, kdy přijde bouřka a kdy bude hezky.

„To snad ani není pravda,“ ozvala se

mladá žena za Dašmaganovou. „To... to musí být celá čtvrť. Celá čtvrť v plamenech!“

Paola zavrtěla hlavou. „V plamenech ne, Fláme.“ Jindy by se usmála. Jak známo, Fláme znamená anglicky plamen. Kvůli tomu jménu si Fláme Gorbendovou mužští kolegové často dobírali.

„Je to něco jiného,“ mínila Paola. „Řekla bych, že se ti lidé tam cítí stejně jako my, než světlo zase zhaslo.“ : v

„Ale je to obrovský prostor!“ namítla! ; Fláme Gorbendová, jedna ze čtyř Khanových asistentů, kteří nastoupili na mís-i to zesnulého Bruna Drenderbauma. - Paola Dašmaganová zamyšleně při-«í> kývla.

; Trvalo to jen pár vteřin a světlo zhaslo.

Zato se na východě Terranie utvořila světelná bariéra, která rovněž za chvíli zmizela.

„No nazdar!“ vydechla Fláme a potřásla hlavou tak prudce, až se jí rozlétly dlouhé bleďmodré vlasy. „Ony osvětlené oblasti musely být nejméně dvacet kilometrů dlouhé a vysoké aspoň jako nejvyšší budovy v té čtvrti.“

Sotva to dořekla, rozzářila se další část Terranie. Opět mýjely vteřiny. Pak viděli, jak světlo přeskočilo do sousední čtvrti.

A tak se dělo ještě několikrát, až se světlo nakonec přesunulo do hodně vzdálené oblasti. Paola Dašmaganová byla přesvědčena, že to postihlo všechny budovy pozemské metropole na bývalé poušti Gobi. „Donny, potřebuji přímé spojení na NATHANA,“ řekla a vrátila se do zasedačky. „Jednání pro dnešek končím. Sejdeme se zítra v obvyklou dobu. - Fláme, ty zůstaň.“

Žena s bleděmodrými vlasy se překvapeně zastavila a ostatní opustili místnost.

Když se za posledním zavřely dveře, vyběhla Dašmaganová velitelku ALICIE, aby si přisedla k zasedacímu stolu.

Před každou židlí byla klávesnice a obrazovka. Každý účastník porady si mohl ze svého místa kdykoli vyvolat data a nemusel tím rušit ostatní. Uprostřed nad oválným stolem se dal promítnout holografický kubus.

„Tak co je s tím spojením, Donny?“ zeptala se Dašmaganová nezvykle podrážděně. Proč se syntron jmenuje Donny, to nikdo nevěděl.

„Myslíš si to samé, co já?“ ozvala se Fláma Gorbendová. „Že za všechno může ta Heliotská tvrz? Začala pracovat a nikdo nás nevaroval. Vsadím se, že naši tam nahoře o tom nevěděli. A možná to pořád ještě nevědí. Jinak by nás přece varovali.“

„K tomu nemám co říct. Fláma,“ řekla První Pozemšťanka a netrpělivě čekala na kontakt s NATHANEM. *To není normální, že nechá na sebe tak dlouho čekat,* pomyslela si a nebylo jí zrovna do zpěvu.

^ A ^

„Naši lidé tam nahoře...“

Tam nahoře znamenalo Heliotskou tvrz. Ve Sluneční soustavě ji vybudoval Pozemšťanům zatím naprosto neznámý národ Nonggů. Přesněji řečeno Nonggové ji zaparkovali na oběžné dráze Trokanu. Na ní byla od světa Herreachů vzdálena patnáct milionů kilometrů.

Smontovali ji přes odpor Pozemšťanů a nyní, jak se zdálo, ji uvedli i do provozu. Momentálně se na ní zdržoval Cistolo Khan a dalších 49 „hostů“ - vědci,

agenti Služby Pozemské ligy neboli SPL a Myles Kantor. Heliotská tvrz, světle-šedá konstrukce s bronzovým nádechem, měla tvar plástve o síle šest set metrů a každá strana měřila 3,5 kilometru.

Cistolo Khan a další přijali pozvání Nonggů, aby si nerušené a po libosti Tvrz prohlédli. Bylo s nimi rádiové spojení, i když se momentálně přerušilo. Paola Dašmaganová chtěla počkat na NATHANOVU analýzu.

S Pozemšťany vešli zatím osobně do styku jen dva Nonggové - Galtarrad a Zygonod. Ostatní bylo vidět jen v tele-skopech. Ti dva navázali spojení s Pozemšťany už ze své průzkumné lodi VHE THRANG. Galtarrad byl oblečený v zeleném hávu bez rukávů a sahajícím až ke kolenům. Materiál připomínal brokát. Mluvil především on. Jeho partnerka byla nahá a hovořila pouze když šlo o technické nebo analytické záležitosti.

Ale jestliže světlo pocházelo skutečně z Heliotské tvrze a oba Nonggové o něm komisaře Ligy včas neinformovali, pak nebyla vhodná doba na budování důvěry. Hrozilo nebezpečí, že vypukne panika.

Paola Dašmaganová si oddechla, když parlament těsnou většinou hlasů odsouhlasil, že se má Nonggům nechat volná ruka. Předtím od ní někteří slovatní politici vyžadovali tvrdý postup a bezohledné zničení Tvrze.

Vrchní velitel ozbrojených sil Ligy, Cistolo Khan chtěl zabránit masakru, a proto se uchýlil k průhlednému triku. Ta věc nebyla ještě zapomenuta. Jestliže Nonggové skutečně mají to, co Pozemšťanům svým „darem“ slibují, pak ho budou všichni oslavovat, neboť se v kritické chvíli zachoval správně. Ale jestliže se zjistí, že vše byla jen lest a soustava

bude ohrožena, pak za to, obrazně, zaplatí svou hlavou.

Když Pěny Rhodan vyšel na Trokanu z Hříbu a informoval o dobrodružstvích v Plantagu, zmínil se i o možnosti, že do soustavy doputuje Heliofská tvrz, a nabádal k ostražitosti. Pak opět odešel na Most do nekonečna. Rhodanovi spolu-bojovníci Camelotané, kteří se momentálně zdržovali v Galaxii, vyslali GIL-GAMEŠE, aby poskytl případnou pomoc. Liga jim však nařídila, aby zůstali na hranici Sluneční soustavy. Chtěla se konečně jednou vypořádat se svými problémy sama.

„No tak dělej, NATHANE!“ naštvála se Paola.

Ve Sluneční soustavě stále ještě operovalo sedm tisíc lodí strážní a bojové flotily Ligy. Ale První Pozemšťanka je nechťela nasadit, dokud budou Cistolo Khan a jeho druzi na palubě Tvrze. Tvrz byla tak jako tak nenapadnutelná. Obepínala totiž modrou kouli o průměru 45 metrů a z měření jednoznačně vyplynulo, že výbuch této koule by zničil minimálně půlku soustavy.

„Je pravda, že se Nonggové ptali na Rhodana?“ ozvala se Fláma. „A že by možná zase odletěli, kdyby jim to přikázal?“ Vrátila se teprve před deseti dny z Magellanova oblaku. O posledních událostech byla sice zhruba informována, ale všechno vědět ještě nemohla.

„Ano i ne,“ odpověděla podrážděně stodvaadvacetiletá politická. „Galtarrad se skutečně ptal po Rhodanovi a naznačil, že by na Rhodanovu žádost i reagovali. Zřejmě tím chtěl říct, že by reagoval onen tajemný vůdce Nonggů, kterého dosud nikdo neviděl.“

„To bylo ano,“ řekla Fláma. „A ono ne?“

„Pěny Rhodan nemá co rozkazovat ani Nonggům, ani nikomu jinému, leda tak svým Camelotánům. Tahle doba je už za námi.“

„Je to vlastně škoda,“ zabručela Fláma.

Paola Dašmaganová překvapeně zvedla obočí. „Jak prosím?“

„Ale nic. Já jenom nevěřím tomu, že za Rhodana bylo všechno tak špatné. Je mi líto, že se uchýlili na Camelot.“ Fláma se pousmála. „Možná byli dokonce vypuzeni. Který národ si může dovolit tak dlouho pouštět žilou? Škoda jejich zkušeností a jejich...“

„Fláma,“ řekla Dašmaganová nezvykle ostře, „myslet si to smíš. Myšlenky jsou svobodné. Ale moudrý člověk je nevyslovuje za každou cenu. Máš snad málo nepřátel, nebo co?“

Ženy na sebe pohlédly. Navzdory věkovému rozdílu měly hodně společného.

;

Na jedné straně státnice poněkud plnější postavy, s kulatým obličejem, bleděmodrýma očima a hnědými vlasy, spadajícími na ramena, silná a rozhodná osobnost.

Na druhé straně ještě relativně mladá Pozemšťanka, štíhlá, s výraznými šedými očima, tenkým černým obočím a rovným nosem. Podobně jako Paola Dašmaganová řešila problémy energicky a při vhodných i nevhodných příležitostech říkala, co si myslí. Paola o tuto svobodu ve vysoké funkci přišla.

Obě sympatizovaly s Camelotem. Jedna vskrytu, druhá otevřeně.

Nad kořenem nosu měla Fláma vypálený malý symbol Slunce. Nikdo nevěděl, co znamená, zda příslušnost k nějaké sektě nebo módní výstřelek nebo jen takový rozmar. Nikdy o něm nemluvila.

Konečně se navázal kontakt s NATHANEM.

^ X ^

Paola Dašmaganová se nevyptávala, proč se tak nezvykle dlouho neozýval. V této chvíli to bylo podružné.

Měla však nedobrá pocity z toho, že tak velká syntronika, pracující nadsvětelnou rychlostí, používá pro aktuální problémy soustavy vlastně jen zlomek kapacity. Že by se zabýval něčím jiným?

„NATHANE!“ přešla rovnou k věci. „Chci od tebe informaci, jak vysoká je pravděpodobnost, že to pronikavé světlo, které postupně ozářilo celou Terranii, vychází z Heliotské tvrze.“

„Tato pravděpodobnost se rovná stu procentům,“ dostalo se jí odpovědi. „Při každé změně světla jsem totiž naměřil emisní skok u Heliotské tvrze. Zdroj je rozhodně tam.“

Ženy na sebe pohlédly.

„Co ještě jsi pozoroval?“ zeptala se Paola. „Předpokládám, že Terrania je prosvícena od východu k západu a od severu k jihu. Putuje to světlo dál?“

„Ano, a to skoky. Nevím však podle jakého systému. Jednoznačně však mohu prohlásit, že ozářené oblasti mají vždy stejné rozměry. Jedná se o kvádr o délce 29,8 kilometru, šířce 19,7 kilometru a výšce 7,5 kilometru. Světlo proniká vším a zhasíná přesně po 6,7 vteřiny.“

„Mně to připadalo mnohem delší,“ řekla Dašmaganová. Fláme souhlasně přikývla. „Přičemž kvádr je poněkud nešikovný výraz. Navrhuji termín kubus.“

Fláme se jen ušklíbla. To je celá Paola...

„Můžeš nám už nějak vysvětlit, jaký

smysl má ten... ten reflektor?“ tázala se První Pozemšťanka dál.

NATHAN odpověděl záporně, ale sdělil jim, že podobně jako Terrania jsou postupně ozařovány všechny významné metropole Země. Nyní přišla na řadu Kalkata.

„Děkuji,“ ukončila Paola kontakt.

„Očekávám, že jakmile se dozvíš něco nového, ozveš se sám od sebe.“

„Ovšem,“ odpověděla lunární syntronika a NATHANŮV trojrozměrný symbol zmizel.

Paola Dašmaganová vstala. „Podle mě Heliotská tvrz provádí totéž, co dělaly už první primitivní satelity Země.“

„Myslíš dálkový průzkum Země? Anebo aspoň těch nejdůležitějších měst?“ zeptala se Bame.

„Možné by to snad bylo, ne? Ale proč? Tu námahu si přece mohli ušetřit. Jako projev dobré vůle bychom jim dali k dispozici všechny mapy.“

„Pak je za tím něco jiného,“ prohlásila Ráme. „Třeba nás-mapují, dobrá. Ale úplně jinak a kvůli něčemu jinému, než si dokážeme představit.“

I ona vstala.

„Proč jsem měla zůstat, Paolo?“

První Pozemšťanka se usmála a položila jí ruku na rameno.

„Cistolo Khan je přece na Tvrzi. Potřebuju mít u sebe někoho, kdo ho zastoupí a kdo v nutném případě může na palubu Tvrze a zjistí, co se tam vlastně děje. Tím sice nepřejímáš jeho pravomoci, ale jsi vycvičená jako agentka a jsi inteligentní.“

„Ty dneska ale nějak plýtváš lichotkami,“ poznamenala velitelka ALICIE.“

Paola se usmála.

„Jsou to jen fakta a někdy mohou být i zatraceně nepříjemná.“

Nonggové mlčeli. Byl nejvyšší čas navázat rádiové spojení s Cistolem Khanem. Stalo se tak okamžitě a bez problémů.

2.

Myles Kantor

Co vlastně ti Nonggové ve skutečnosti chtějí? Co znamená přílet Heliotské tvrze? Nikdo si ji neobjednal. A nikdo ji vlastně ani nechce, pokud se dá věřit tomu, co říkají Pozemšťané, s nimiž jsme v posledních hodinách mluvili.

V posledních měsících postihlo lidstvo dost katastrof. A to vše od chvíle, co se Trakán vynořil z temporálního pole, co jsme navázali kontakt s Herreachy, co Perry Rhodan zmizel v Hříbu, co zaútočili Tolkandově...

A vláda mlčí. Od Paoly Dašmaganové a její informační centrály dostáváme jen nejasná vyjádření; jsou to střízlivá prohlášení, jejichž obsah je tak řídký, že vám je, vážení diváci, ani nechceme předkládat.

Z kanceláře komisaře Ligy nám sdělili pouze to, že Nonggové jsou mírumilovní. Nic víc, bez komentáře.

Ale co potom dělá v soustavě těch šest tisíc lodí? Proč byly zrušeny výlety na planety? A proč byl zastaven transmitterový provoz z planet na lodě?

Vláda mlčí už několik dní, ne-li týdnů a měsíců. Dodneška jsme nedostali přesné informace o tom, co se skutečně odehrálo kolem Goeddy a Tolkandů.

Udě na Zemi Jsou právem znepokojeni.

(Sibylí Nordenová, Tenania News Report)

„Co chvíli může začít konstituční rok,“

řekla mu Kalila, když se jí ptal, proč procitla zrovna teď.

Pořád ten Konstituční rok!

Mluvili o něm i Nonggové. A Myles Kantor věděl, že tajemná Černá kostka, kterou Perry Rhodan dostal od Ernsta Ellerta, použila tento termín rovněž. Už léta byla bezpečně uložena na Camelotu. Aspoň se to až do jejího „útěku“ domnívali.

Před deseti dny unikla z energetického sejfu a pobláznila půlku Camelotu, protože se materializovala na všemožných místech a tázala se: „Nejsi ty Perry Rhodan?“

Attacovi Meganonovi a jeho vědcům se ji pak podařilo zachytit do několika násobného ochranného pole a vrátit ji do trezorovny výzkumného centra. A tam v trojnásobném paratronovém poli čeká na Rhodana.

V těchto dnech jako by všechno toužebně očekávalo Rhodanův návrat z Mostu do nekonečna. Myles tušil, že čekání se ještě protáhne.

O to více se radoval, že jeho družka po sedmdesáti sedmi letech konečně procitla ze spánku a rychle se zotavovala.

Nyní byli ještě na Saturnovu měsíci Mimasu a čekali na výsledky vyšetření. Kalila byla značně netrpělivá. Chtěla co nejrychleji pryč, zatímco Myles by radši ještě počkal. Nedokázal té náhlé změně uvěřit, na to byl až příliš velký realista. A především mu vrtalo hlavou, jaká je souvislost mezi jeho Kalili a Konstitučním rokem - a tím i mezi Nonggy a Heliotskou tvrzí.

Seděli proti sobě v Čekáme a Kalila upřeně hleděla do země.

Myles ji pozoroval. Vzhledem se jeho životní družka příliš nelišila od té mladičké matematicky, do které se před sto

dvaceti lety zamiloval, která o něj pečovala, když byl odkázán na vozík, a jíž to oplatil, když ji div nezabila první pavouci bytost, kterou vytvořili pozemští vědci.

Propadlé líce se jí opět zakulatily. Měla husté, dlouhé, černé vlasy. Oči byly zelené, nos zdvižený a rty trochu odulé. Normálně dbala o svůj zevnějšek, vždycy se vkusně oblékala, nyní však měla obyčejnou kombinézu toho typu, který Myles zrovna nemiloval.

„Kčertu!“ vybuchla. „Jak dlouho tady budeme tvrdnout, Mylesi? Je mi skvěle! Já felčary nepotřebuju!“

„Nezapomínej, že tě celé ty roky udržovali naživu,“ napomenul ji.

„No a? Jsou za to snad placeni, ne? Já jim nic nedlužím.“

Kalila byla velice prchlivá. To věděl. Přesto měl pocit, že se mu nějak odcizila.

„Kalilo, ještě trochu strpení, no tak,“ chlácholil ji.

Zvedla hlavu a podívala se na něj. Měla skoro fanatický pohled. Pořád si musel opakovat, že tato žena, jež od svých pětadvaceti let přestala stárnout, je táž, která zde sedmdesát sedm let ležela jako mrtvá a za jejíž život by už nikdo nedal ani galax.

„Mylesi,“ řekla naléhavě. „Konstituční rok se blíží.“

„No a co?“ zeptal se. „A jaký to má pro tebe význam? Co to pro nás znamená?“

Upřeně se na něj dívala, pak opět sklopila oči. Jako vždy, když se jí na to ptal.

Věděl, že nemá smysl naléhat. Doufal, že se mu při vhodné příležitosti svěří.

„A to tě nezajímá, co se dělo, zatímco jsi spala?“ zeptal se.

„Ani ne. Jistě mi to všechno řekneš -ale ne teď, prosím.“

„A co tě vůbec zajímá?“

„Heliotská tvrz!“ vypálila na něj. „**Zas** tam poletíš, ne? Vezmi mě s sebou.“

Pohlédli na sebe. A když sklopila oči, zdálo se, jako by svého výbuchu litovala.

Samozřejmě jí vyprávěl o nonžském „daru“. Ale co ji, matematicku, mohlo na tom zajímat natolik, že odmítala jakékoli vyšetření, jen aby se co nejdříve dostala na Tvrz?

Konečně se dostavili lékaři a sdělili jim, že Kalila Nedrunová je naprosto v pořádku. Mohou ji s klidným svědomím propustit.

Myles slíbil, že na ni dohlédne, a kdyby přece jen došlo k nějakým komplikacím, vrátí se s ní na Mimas.

„Kam letíme?“ zeptala se dychtivě cestou na astroport.

„Nejdřív na Zemi. A pak se uvidí.“

Ani se nesnažila skrýt zklamání.

^^^

Když dorazili na Štáb Hanzy a setkali se s Paolou Dašmaganovou, byla Kalila ještě uzavřenější než předtím. První Pozemšťanka však nedala ničím najevo, že se jí matematického chování nějak dotýká.

Kalliin tupý pohled totiž říkal pouze jediné: *Tohle tady mě vůbec nezajímá. Chci do kosmu, chci na Tvrz!*

„Je přece jen přepadlejší, než si připouští,“ omlouval ji Kantor.

Věděl, že První Pozemšťanka je o Kalliiných zvláštěnostech informována. Když se jeho žena rozčilila nebo naopak zklidňovala, hovořila cizí řečí, kterou dosud nikdo neidentifikoval. Navíc měla tak-

zvaný „zinkový prst“, přídavek v komplexovaných molekulárních komplexech chromozomů. To však z mladé ženy nedělalo monstrum. Nikdo se k ní nikdy nechoval tak, aby se cítila jako nějaká zvláštnost. Kalila tedy neměla k takovému chování absolutně žádný důvod.

Oči se jí podivně rozzářily, když se řeč stočila na „reflektor“ (tento pojem se už vžil), který ponořil do svého světelného kubusu skoro všechna velkoměsta Země, ale i významné budovy a zařízení jako astroporty, vodní díla nebo přírodní rezervace.

Paola už několikrát hovořila s Cisto-lem Khanem. Rychle se ukázalo, že Khan od Nonggů žádné přesné informace o funkci Tvrze nedostal.

Komisař, de facto vojensky nejmocnější muž Sluneční soustavy, se na to Galtarrada a Zygonod výslovně ptal. Nonggové mu slíbili, že k obyvatelům solárních planet promluví a vše vysvětlí.

To se mělo stát přesně za tři minuty. Všechny zpravodajské stanice se napojily do hypersítě.

Vedle Mylese, Kalily a Paoly stála nebo seděla asi desítky dalších osob. Byli v zasedačce. Odtud chtěla První Pozemšťanka klást Nonggům otázky. Myles si zvláště všiml jedné ženy s bleďomodrými vlasy, jež stála s mužem zhruba tak v jejím věku. Věděl, že ta žena patří mezi čtyři Khanovy asistenty.

Toho muže však neznal. Když si Fláme Gorbendová všimla jeho pohledu, usmála se a přistoupila s ním k němu. Muže představila jako Hennika Gartze, prvního pilota ALICIE a bývalého partnera. Dneska, jak řekla, jsou „jen“ přátelé.

Gartz měl prořídle vlasy a protáhlý obličej s růžovými skvrnami. Myles si ná

hle vzpomněl. O tom přece slyšel. Ty skvrny mu zůstaly jako památka na nemoc, které, až na něj a Fláme, podlehl před dávnými lety při jedné misi celá posádka.

Kantorovi neušlo, že Hennik Gartz se na Fláme nedívá jako na někoho, o kom už zapomněl, že býval jeho partnerem. Nic mu však do toho nebylo.

Napjatě čekal, až se Nonggové ozvou. Byli na vteřinu přesní. Stalo se tak ve 22:43 standardního pozemského času.

Od této chvíle byly obličeje obou mimozemšťanů na všech obrazovkách Země, planet a lodí.

„Máte na nás dotazy,“ začal Galtarrad, který měl ve zvyku hodně mluvit a málo říct. „Kdy se konečně zbavíte té podezřívavosti? Přivezli jsem vám dar, jaký se dává jen zřídka. Byli jste vyvoleni! Jméno koalice Thoregon vám gratulujeme; ke štěstí, kterého vám dopřála.“

Tyhle řeči už Myles Kantor znal.

Nonggové měli humanoidní tělo se stříbřitou pleť, měřili asi dva metry dvacet a byli neuvěřitelně vyzábělí. Zygonod byla stejně jako předtím nahá a Galtarrad měl zelený háv.

Hlavy měli protáhlé a nos nebyl patrný. Dýchali úzkými ústy, pouze se několikrát za minutu prudce nadechli. Hnědé kulaté oči byly vsazeny hluboko v důlcích.

Hlava seděla na tenkém krku. Trup byl v pasu tenký jako lidská pěst a přecházel do třicet centimetrů širokých kyčlí s vystouplými klouby. Tenké končetiny zakončovalo šest prstů.

Nonggové dávali své pocity najevo signály těla a zvláštní mimikou. Pod kůží obličeje se skrývalo množství svalů, které se po libosti stahovaly nebo roztahovaly.

Občas sklonili nebo naklonili hlavu, anebo působili nepřítomně, jako by se zaposlouchávali do sebe. Patrně byli podivnější, než by se z jejich zjevu na první pohled zdálo.

Od počátku mluvili bezvadným interkosmem - jednoznačná známka toho, že si galaktické civilizace všechno předem nastudovaly.

„Předávám slovo své partnerce Zygonod," řekl Galtarrad. „Podá vám vysvětlení, jež požadujete." „No konečně," ozval se někdo. Zygonod postoupila trochu dopředu a Galtarrad zůstal šikmo za ní. Svrátila tváře. Krátce naklonila hlavu doleva a spustila.

„Neočekávali jsme, že naše činnost ve vás vyvolá strach a znepokojení. To, co začalo před několika hodinami, je *faktorizace*

Sluneční soustavy. Musí to být, *aby* Heliotská tvrz mohla plnit svou ; funkci. A ta spočívá v tom, že se propojí S místa na planetách v různých vzdálených galaxiích."

„To už mi říkal Cistolo Khan," skočila jí do řeči První Pozemšťanka.

Podle Khanových informací měla Heliotská tvrz ve Sluneční soustavě vytvořit spojení mezi Sluneční soustavou, Teullerem a Karakhoumem. Teuller byl domovem Nonggů a Karakhoum dosud neznámých Tvůrců.

„A co znamená ta faktorizace?" zeptala se představitelka Ligy.

„Faktorizace znamená," odpověděla Zygonod, „že se zachytí časoprostorové komponenty faktorizovaných úseků a uloží pro další využití do počítačů Heliotské tvrze."

„Jedná se o ty kubusy, které jsou na několik vteřin prudce ozářeny?" ujišťovala se Paola.

„Správně. 'Vy faktorizaci vnímáte jako pronikavé světlo. Je pro vás neškodné, a není tudíž žádný důvod k panice.'" „A neomezuje se jen na Zemi?" „Nejdříve se faktorizuje Země," potvrdila Zygonod. „Pak přijdou na řadu důležité objekty na ostatních planetách a měsících."

První Pozemšťance trhly koutky. My-les Kantor věděl, že to zpravidla neznamená nic dobrého.

„A kdo vám dal k tomu právo?" zeptala se až podezřele klidně. „Zeptali jste se nás? Ví o tom Cistolo Khan?"

„Právě se to dozvídá." Zygonod roztáhla ústa, což podle kosmopsycholožky Bré Tsingy znamenalo údiv. „Prosím vás, buďte rozumí. Faktorizace je důležitým předpokladem pro práci Heliotské tvrze. Jakmile začne Tvrz pracovat, budete z toho mít nesmírné výhody - ekonomické, kulturní, vojenské... Každý se může dostat na kterékoli místo a setkat se s přáteli. Bude to počátek nové éry!" V závěru hovořila skoro vášnivě. Pak se odmlčela a vystřídal ji Galtarrad.

„Napříště vás budeme včas informovat o každém našem kroku," řekl. „Promiňte, že jsme to zatím opomíjeli. I my potřebujeme čas, abychom vás pochopili."

Paola Dašmaganová se viditelně uklidnila a přikývla.

„V pořádku, Galtarrade. Později s vámi navážu spojení. Nejdříve se však musím poradit s parlamentem. Můžete do té doby faktorizaci pozastavit?"

„Je-li to vaše vůle," řekl Galtarrad. „Ale stojí to zbytečně moc času. Konstituční rok..."

„... se blíží, já vím," vzdychla si Paola a rozloučila se s ním.

Pohlédla na Mylese a Kalili.

„Obávám se, že zas budou politické problémy," řekla. „Musím promluvit k parlamentu. Nebude to snadná bitva. Ale to je moje věc. Tebe, Mylesi, prosím, aby ses vrátil na Tvrz s další početnou delegací. Kallii můžeš vzít s sebou. Chci, aby s vámi letěla i Ráme Gorbendová. Momentálně nemá nic na práci."

„Dobře, Paolo."

Kallii Nedrunové se rozzářily oči. Nebezpečně v nich zaplálo, ale nikdo si toho nevšiml.

3.

1. října 1289 NGL, Tvrz.

Rada občanů Terranie s přiletem Heliotské tvrze nesouhlasí. Jiní zase dostali strach z faktorizace. A prohlášení Nonggů na tom nic nezměnilo.

Právě naopak. Mnozí jsou ještě nedůvěřivější. Zda oprávněně či ne, to je jiná.

Agani Guenshanová, vedoucí restaurantu Sphinx a předsedkyně občanského sdružení Hvězdný bulvár: „Takhle to už dál nejde! Vláda přece nemůže dopustit, aby si nějakí cizinci u nás jen tak něco stavěli. A aby na nás prováděli nějaké podivné experimenty. Takhle ne/Postavme se proti tomu! Ať na ně Khan pošle flotilu!"

(Sibylí Nordenová, Terrania News Report)

Tentokrát letělo k Heliotské tvrzi více než sto vědců. K nim se na žádost Giy de Moleonové přidalo deset agentů SPL, Fláme Gorbendová, Hennik Gartz a několik dalších astronautů.

Použili Korvetu, ne transmitter, aby byli skutečně nezávislí. „Je to z bezpečnostních důvodů," nařídila Gia de Mo-

leonová, podezřívavá jako vždy. „Nevíme, co se může stát."

Lod' se blížila k Tvrzi a letěla stále pomaleji. Fláme Gorbendová stála na můstku vedle Gartzze, který pilotoval.

Tvrz majestátně zářila ve svitu Slunce a zaplňovala skoro celou obrazovku.

„Hele, tamhle je signální světlo," řekla Plame a opticky příslušné místo zvýraznila. „Tam asi máme přistát. Od Khana už víme, jak se to dělá."

„Jakmile se dostatečně přiblížíme k tomu podivnému trámu, co trčí z pláště, vytvoří se plošina z plastické energie a na ní dosedneme," rekapituloval pilot. „Nonggové nám otevřou přechodovou komoru, z níž se k nám natáhne energetická hadice, kterou naplní vzduchem.";

„Naučil ses to dobře," pochválila ho ironicky Fláme.

„Jen teorii," namítl s hranou skromností. Praštila ho do ramene a zasmála se.

Za osm minut to zažili.

Korveta srovnala let s Tvrzí, který od povídal oběhové rychlosti Trokanu kolem Slunce a zastavila se kousek od trámu třicet metrů do vesmíru. Vytvořila se přistávací plošina z plastické energie o rozměrech 250 krát 250 metrů a za tři minuty už na ní Korveta pevně kotvila.

V plášti Heliotské tvrze se utvořila skulina z jasného světla a ta se rozšířila v ovál. Potom vznikla matná energetická hadice a spojila Tvrz s výstupovou komorou pozemské lodě.

Fláme Gorbendová vyšla z Korvety první. Antigravitační pole ji zlehka nadzvedlo a přeneslo na Tvrz. Za ní šli agenti SPL, pak Kantor a vědci. Jako poslední opustil lod' Gartz.

V přijímací hale je očekávali Galtar-

rad a Zygonod. Připomínala halu, ve které před čtyřmi dny přivítali Cistola Khana a jeho doprovod. S nimi byl i Khan a cestou k velkému konferenčnímu sálu, v němž Nonggové zjevně chtěli podat důležitá vysvětlení, si vyměnili informace.

Paola Dašmaganová se ohlásila ještě během letu. Všechny pozemské metropole byly už „faktorizovány“, rovněž tak oblasti poblíž některých, zřejmě zajímavějších měst. Totéž platilo pro jiná důležitá místa Sluneční soustavy jako Měsíc s NATHANEM, Trokan s herreašskými městy, používané měsíce Jupiteru a Saturnu a stanice na prostředních a vnějších planetách soustavy.

První Pozemšťanka k tomu dala Nonggům oficiální souhlas. V parlamentu totiž zažila překvapení.

Změna politické nálady, jíž se obávala nejen ona, sice nastala, ale svou řečí ji v zárodku zadusila. Relativně snadno se jí podařilo zklidnit vášně a zbavit strachu ty poslance, kteří zpanikařili z „reflektoru“.

Všichni vysvětlení Nonggů slyšeli. Zájem o Heliotskou tvrz narůstal. Obchodní kruhy, které si slibovaly nové trhy a zisky, tlačily na volené zástupce lidu.

V Sluneční soustavě se rozšířila chuť do expanze, kterou by Paola Dašmaganová ještě před několika hodinami považovala za holý nesmysl. Ale i tak ještě mnozí považovali situaci za kritickou.

„Jsem zvědavý, co nám Galtarrad a Zygonod dneska prozradí,“ řekl Cistolo Khan Fláme Gorbendové a Mylesi Kantorovi. „Pouštějí pravdu jen po troškách. Já jim ale důvěřuji. Za ty čtyři dny jsem měl dost příležitostí je sledovat. A totéž Bré Tsinga, náš mladý génius.“ Mrkl na ně. „Ale nikdy jí neříkejte, že je génius,

jinak s ní máte utrum. Nemá ráda, když je kolem ní rozruch.“

„To naprosto chápu,“ poznamenal My-les.

Myles Kantor byl samozřejmě informován nejen o Bréině roli při konečném boji s Goeddou a Tolkandy, ale měl i dost příležitostí ji poznat. Khan jako by na to úplně zapomněl.

Vešli do konferenčního sálu. Ti, co přiletěli na Tvrz před nimi, už čekali na nové prohlášení Nonggů. ;. „Dřív než za půl hodiny to stejně ne-; začne,“ prohlásil Cistolo Khan.

„Tak to mám ještě čas postarat se o Kallii,“ pošeptal mu Myles. „Dělá mi starosti.“ 4;

„Ovšem,“ řekl komisař. „Tvoje žena je momentálně důležitější.“ ^

Kantor vděčně přikývl a otočil se. Kala lia ho slyšela. Stála těsně za ním.

Vzal ji za ruku a zavedl ji na chodbu k terminálu zabudovanému do stěny. Takové terminály byly na Tvrzi všude a daly se obsluhovat stejně dobře interkosmem i jazykem Nonggů, který Galaktici ještě neznali. Červenými tlačítky Se zapínalo, černými vypínalo a žluté sloužilo jako náповěda. . „Jakou informaci hledáš?“ zeptala se Kalila, když se Myles sklonil nad klávesnici.

„Místnost, kde nebudeme rušeni. Jsi už celý den na nohou, Kallio. To není dobře. Musíš si odpočinout. Tvé tělo není na takovou zátěž zvyklé.“

„Myslíš?“

„Ano, myslím.“

„Tak pojď a netrap se s tím počítačem. Jestli tě to uklidní, tak si tamhle,“ ukázala na zavřené dveře o kousek dál, „na chvilku lehnu.“

Myles jen vytřeštil oči, když k těm

dveřím zamířila, zastavila se před nimi a nahlas řekla: „Otevřít!“ Hned nato v nich prostě zmizela.

Byla to skromně zařízená místnost s jedním lůžkem a několika sedadly.

Kallia se natáhla na lůžko. „Spokojen?“ zeptala se. „Tak co? Je pacient hodný a poslušný?“

„Jak jsi věděla, jak se ty dveře otvírají?“ zeptal se. „Nikdo ti to neřekl.“ ; „Vnuknutí,“ prohlásila uštěpačně. • „Ryzí intuice. To přece znáš, ne?“

My les nějakou chvíli mlčel. Je to skutečně ta Kallia Nedrunová, jakou znal? -Připadala mu teď úplně jiná.

Byl to však její obličej, její úsměv, její hlas...

: „Mylesi, vážně bych byla ráda při tom, 'až ti Nonggové, tedy Galtarrad a Zygonod, a ne jejich velitel, budou oznamovat novinky. Takže si teď na čtvrthodinku lehnu a načerpám nové síly, abys měl klid. Můžeš tady být se mnou a kontrolovat mě. Ale pak musím do zasedačky.“ i *Kontrolovat ji! A musí do zasedačky!* ; i Snažil se nedat najevo, jak ho její změna děsí. Ne, to není „jeho“ Kallia. Ale kdo - a co - potom? „Počkám,“ řekl co nejklidněji. „Díky, Mylesi.“ Matematická zavřela oči a uvolnila se. Cvičení, při nichž se téměř zastavily všechny fyzické funkce a duše a duch se spojily, ta dobře znal. Za příznivých okolností se tak dokázal regenerovat i on.

Přesně po patnácti minutách Kallia opět otevřela oči a vstala z lůžka.

Očekával, že začne vydávat nesrozumitelné zvuky v ještě nesrozumitelnějším jazyce. Ale tentokrát to neudělala.

Když se vraceli, byl Myles už klidný.

Namlouval si, že maluje čerta na zeď. Co by vlastně po ní chtěl? Přece nemůže očekávat, že hned teď to bude ta stará Kallia, jako by se vůbec nic nestalo!

Ta žena přece ležela 77 let na mimaské klinice jako mrtvá a do světa se vrátila před necelými dvěma dny.

Možná potřebuje neznámo, nějakou výzvu, aby se uchytila v novém životě. Třeba tak najde zpáteční cestu do všedního života.

Jeho životní družka utrpěla po útoku pavouci bytosti děsivý šok. Možná ten šok nevědomě táhne s sebou dál, a právě proto nechce vědět nic o minulosti, jež jí způsobila takovou ránu.

Ta žena byla vždy pozoruhodná. Dříve mu to přece nevadilo.

Čím více o tom přemýšlel, tím větší v tom nacházel logiku. Kallia prostě potřebuje jeho lásku, a to víc než kdykoli předtím. A ne nedůvěru.

Jediné, co zbývalo a co nemohl přisoudit náhodě, byly její pozoruhodné znalosti zdejší techniky. V tom si na ni musí dát obzvláště pozor. Navíc ji chtěl izolovat od Khana a ostatních. Neboť zvědavost může jediné uškodit.

Chce-li se někomu svěřit a svěří-li se někomu, pak jediné jemu. O tom byl přesvědčený. Ta její vzpurnost je pouze jakýsi sebeobranný mechanismus - chce to prostě klid, dokud se nerozebere sama v sobě.

Nyní se však blížil projev. Nesmí jej zmeškat. Problém s Kallií musí zatím odsunout do pozadí.

Byly to patrně rozhodující dny pro Sluneční soustavu, možná pro celé lidstvo. Jako Pozemšťan a nositel buněčného aktivátoru má jistou odpovědnost, i když už léta patří k Rhodanovu hnutí Came-

lot. Té odpovědnosti se vyhnout nemůže.

Ve velkém sále zhasli, osvětlen byl pouze pult. Za ním se ve vzduchu vznášely tři obrovské obrazovky, každá měla nejméně deset metrů na šest.

Cistolo Khan jim držel dvě místa. Sedadla se příjemně přizpůsobila tělu. Člověk měl až pocit beztlíže.

„Už začnou," řekl komisař. „Tentokrát nás ale napínají!"

Vlevo od něj seděla Fláma Gorbendová. Naklonila se k nim a tiše se zeptala:

„Jak to, že je tady tak málo Nonggů? Já jich zatím viděla nanejvýš dvacet a některé z nich snad dvakrát."

„Dvakrát?" usmál se Khan. „Tak brzy po ránu? To já si první vurguzz dávám ;až..."

• „I ty vtipálku!" Neuctivě do něj šťouchla. „Však ty dobře víš, jak to myslím. Nedají se od sebe rozlišit. Skoro všichni jsou, jak je pámbů stvořil, pokud nějakého mají, a vypadají všichni stejně."

„Pro nás," řekl Khan. „Vidíš, a to je výhoda oblečení. Ale teď vážně Potom vám ukážu můstek. Tam uvidíš tolik Nonggů pohromadě, až se ti z toho bude omotat hlava. Pracují tam jako pilní mra-K věnci - anebo se to říkalo o včelách...? Ale to je nik."

„A to se můžeme všude volně pohybovat?" podivila se Fláma. „Nejsou tu žádné zakázané sektory?"

„Zatím jsme na nic podobného nenaznali," odpověděl Khan. „Nonggové nás navíc neustále ujišťují, že brzy budeme Tvrz obsluhovat my. Nezapomínejte, že je to dar."

„Od koalice Thoregon, vím," odpověděla Fláma sarkasticky. „Každý o ní mluví a nikdo nic neví. Připomíná mi loch-

neskou příšeru, co prý pořád straší ve Skotsku. Anebo v Irsku?"

„To bychom se museli zeptat Waltera," řekl Khan. „Je to starý přítel, dělával... Fláma! Dej pokoj s tím vtipkováním..."

Cistolo Khan jí položil ruku na loket. Její bleděmodrá krása ho přitahovala. Vzdychl si a potřásl hlavou.

„A co ten jejich velitel?" zajímal se Myles Kantor. „Pořád se neukázal?"

„Skoro začínám věřit, že vůbec neexistuje," zavrčel Khan. „Hele, už jdou..."

Rázem zavládlo ticho.

Galtarrad to se zdvořilostí už přeháněl, protože Pozemšťany přivítal ještě jednou. Teprve pak začal vysvětlovat.

^ ^ ^

„Přílet velitele," prohlásil osvětlený Nonggo v zeleném hávu, „se z nám neznámých důvodů, milí přátelé, stále odkládá. Proto vám informace o smyslu a účelu Heliotské tvrze musíme podat my dva. Předvedeme vám tak celé spektrum využití a výhod, kterých se vám dostane díky tomuto daru koalice Thoregon."

„Pindá," zašeptala Fláma Khanovi. „Ať nám radši konečně řeknou, kdo nebo co je ten Thoregon." „Bud' teď zticha," požádal ji. „Je to rozkaz?" zasyčela, ale zmlkla. „Heliotská plástev," pokračoval Galtarrad po řečnické pauze, „je dopravní systém Koalice a nesmí se zaměňovat s Heliotskou tvrzí, i když také i tvrze má tvar plástve. Heliotská plástev je komplex, tvrze jsou jejími technickými jádry. Tento systém je stále ještě v počáteční fázi. Zatím máme tři tvrze z plánovaných šesti. Nyní, na počátku

Konstitučního roku, mohou být první části uvedeny do provozu. Faktorizace Sluneční soustavy skončila. Tím jsou vaše soustava a naše soustava Teuller teoreticky propojeny. První kontakt lze od této chvíle navázat kdykoli."

"Pořád jen jalové kecý," zašeptala *Fláma* do další dramatické pauzy. "To už víme. Ale co je nového?"

"*Fláma!*" Khan pomalu ztrácel trpělivost.

? Prudce zavrtěla hlavou. "A navíc se předtím vždycky mluvilo o třech soustavách s Heliotskou tvrzí. Jak to, že už nemluví o Karakhoumu?"

"Zmlkla, protože slova se ujala *Zygonod*. Naklonila hlavu ke straně, i ona měla značně sraštělou tvář jako Galtarrad, což svědčilo o silném pohnutí.

"Dopravní systém Pláště slouží vyměň zboží a setkávání národů na vzdálenost mnoha milionů světelných let, a to bez jakékoli časové ztráty. Už jste se nás ptali, zda se tak děje na principu nějaké-S ho obrovského transmiteru. Odpověď zní nikoli."

I ona uměla zvyšovat napětí vkládáním pauz.

"Místo aby se přemísťovalo pouze jedno těleso z bodu A do bodu B," pokračovala, "prohodí se vždy dvě tělesa. Jak už řekl Galtarrad, od této chvíle je to možné mezi vaší soustavou a Teullerem. Můžeme to kdykoli spustit. Bude to začátek Konstitučního roku. Čekáme ještě na příslušný, jasně viditelný signál. Karakhoum jako vlast Tvůrců by už měl být rovněž napojen, ale odtamtud dosud nemáme potvrzení. Nevíme, proč se zpozdili."

"Tady to máš," řekl Khan *Fláma*.

Když neodpověděla, otočil se k ní a zjistil, že už vedle něj nesedí. V té tmě

nenápadně vstala a zmizela. Normálně by si toho všiml, ale příliš se soustředil na Nonggy.

Čekalo ho však ještě větší překvapení.

Když se otočil ke Kantorovi a chtěl se ho zeptat, jestli si všiml jejího odchodu, zjistil, že i vedle něj je volné místo - a že to Myles stejně jako on nezaregistroval.

Začínal cosi tušit a nechal Kantora zatím v klidu, aby nevyvolal zbytečný rozruch.

"Ona vzájemně se vyměňující tělesa," slyšel říkat *Zygonod*, "nazýváme faktorovými elementy. Jsou identická s prostorovými kubusy, které byly nyní faktorizovány i ve vaší soustavě, o rozměrech třicet krát dvacet krát sedm a půl kilometru. Proto ta práce. Aby byly vyměnitelné, musely se části zemského povrchu - a ostatních světů - faktorizovat. Prostorový kubus sahá ostatně 2,3 kilometru pod zem, má tedy přesně řečeno výšku 9,8 kilometru. Viditelnou známku faktorizace je takzvaný reflektor. Když je namířen na nějakou oblast, tu oblast osahává hyperzaměřovací systém. Když tento proces skončí a světlo zhasne, je osvětlený prostor uložen v počítačích Tvrze jako faktorový element."

Cistolo Khan napjatě naslouchal. Cítil, že teď přijde to skutečně nové, ale zároveň mu dělaly starosti *Fláma* a *Kallia*. *Fláma* Gorbendová si podle všeho všimla, jak se *Kallia* Nedrunová vykrádá, a přilepila se jí na paty.

"Až se spustí Heliotská pláštěv," vysvětlovala *Zygonod*, "může se nějaký faktorový element ze Sluneční soustavy náhle objevit v Teulleru a naopak se na stejném místě ve vaší soustavě zmaterializuje element naší vlasti. To se děje vždy cíleně. Heliotská tvrz zvolí fakto-

rovy element, který se má přemístit, a prostřednictvím tamní tvrze je nahrazen určitým elementem a zase naopak. Jak jsme už řekli, mělo by být tímto způsobem propojeno šest soustav v různých galaxiích. Každý tak může kdykoli na libovolné faktorizované místo v některé z pěti ostatních soustav, neboť veškeré elementy se mohou vzájemně vyměňovat a přesunovat."

Myles Kantor nespouštěl ze Zygonod zrak. Oči se mu leskly. Komisař si snažil představit, co se teď v geniálním vědci asi odehrává.

Pro Kantora se musel otevřít zcela nový svět a ten kolem sebe nevnímal.

Khana jen tak mimochodem napadlo, že Kantor je vlastně „špion“ Camelotu. To, co zde vidí a slyší, jistě před přáteli nezamlčí.

Myles si stále ještě nevšiml, že místo vedle něj je prázdné...

. ^ ^ ^

Fláme Gorbendová jen náhodou zaregistrovala, jak se Kallia Nedrunová zvedá jako stín ze svého místa a krade se

pryč.

Tu ženu poznala teprve na Zemi, u Paoly Dašmaganové. Slyšela však o ní už dost, aby pojala podezření. Někdo, kdo hovoří cizími jazyky a pak si na nic nevzpomíná, na toho je třeba dát si pozor.

Když s ní Myles Kantor vešel do sálu, působila nepřítomně, strnule, *netrpělivě*. A ta netrpělivost se zřejmě netýkala čekání na Nonggy.

Když ji viděla prchat, neváhala. Cistolo Khan a Myles Kantor měli oči jen pro Zygonod. Tiše se vytratila za ní.

Hennik Gartz na ni překvapeně pohlédl, ale přiložila mu prst na rty, takže mlčel.

Fláme musela použít jiný východ. Nevěděla, kam Kallia Nedrunová tak rychle jde. Mohla se jediné pokusit dostat se tam, kde opustila sál, a najít její stopu.

Cestou seji snažila dosáhnout rádiem. Každý člověk na Tvrzi měl svou frekvenci, Khan s Kantorem se to tedy nemohli dozvědět.

Přesně podle očekávání jí Kallia neodpověděla.

Když obešla halu a dostala na místo, kde Kallia vyšla ze sálu, viděla jen jednoho agenta SPL, ostatní se už rozptýlili po Tvrzi. Přivolala si ho.

Byl to atleticky stavěný sedmdesátník se starosvětským knírkem, hranatou bradou, napůl holou hlavou a černýma očima. Zeptala se ho, jak se jmenuje.

„Kechto Tolz," odpověděl. „A ty jsi Fláme Gorbendová, ona pověstná žena s bleděmodrýma vlasama."

„Takže jsem už pověstná, no ne! Hele, Kechto, neviděl jsi tu vycházet jednu ženu? Jmenuje se Kallia Nedrunová. Je o něco plnější postavy než já a možná byla trochu rozrušená."

„Nevím, co..."

„Ta žena odtud vyšla před pár minutami. Chci, abys ji vyhledal. Až ji najdeš, přiveď ji ke mně, rozumíš? Ke mně, k nikomu jinému." .

„Jasně, Fláme..."

„Je to moc důležité," vysvětlila, když se na ni tázavě podíval. Šeptem dala povel pikosynu a ten vytiskl Kalliinu podobenko. „Tady máš. To je ona."

Agent se ušklíbl, mávl na ni a šel. Fláme se za ním dívala a jen potřásla hlavou. Zvláštní chlápek, pomyslela si.

Zamyslela se a pak vysílačkou zavo-

lála dalších pět agentů. Kechto Tolz určitě není žádný blbec, jinak by ho sem Gia de Moleonová neposlala. Jenom jí připadal kapánek pomalý.

Tvrz byla navíc obrovská a v ní se nachází Kallia Nedrunová jako ona pověstná jehla v kupce sena. Čím více lidí ji bude hledat, tím lip.

Ale možná se strachuje zbytečně.

Vysvětlila agentům svůj problém a rozhýbala je. Pak se vrátila do sálu, kde Nonggové stále řečnili a vysvětlovali. ' „Přišla jsem o hodně?“ zeptala se Cistola Khana.

„Řekl bych, že skoro o všechno,“ zašeptal komisař. „Kvůli Kalili?“

Přikývla.

4.

Kechto Tok

Je to k nepochopení, ale nálada ve Sluneční soustavě se mění. Paola Dašmaganová, jinak známá jen jako velká řečnice a charismatická osobnost, dokázala svou řečí k parlamentu a několika velkými rozhovory pro média uklidnit řadu lidí. I opozice se drží nezvykle zkrátka.

Nyní debatují hlavně vědci. Není univerzitního profesora, publicisty, významnějšího vedoucího projektu, kterého bychom už neviděli na obrazovce.

„Zdá se, že jejich technika předčí naši,“ prohlásil profesor Tamang Přede-' Gros, ředitel lunárního Ústavu šestiřozměrných jevů. „Už ten jejich energetický zdroj přesahuje všechno, co si dokážeme představit. Podle NATHANA je nepochopitelné, jak ho Nonggové dokážou udržet pod kontrolou.“

Strach tedy vystřídala zvědavost, as

poň u mnoha. Samozřejmě jsou tu stejné jako předtím i skeptici.

> (Sibylí Nordenová,

Terrania News Report)

v:,

Kechto Tolz se sice nepočítal k elitě agentů SPL, ale k dobrému průměru rozhodně. Za pitomce se nepovažoval. Jeho specialita byla hledání ukrytých věcí a pátrání po „zvěři“, tedy po hledaných, jeho silnou a mnohdy i slabou stránkou pak značná tvrdohlavost.

Podíval se na snímek. Ta ženská byla nevýrazná, ne jeho typ.

Pokud má hledat cíleně, potřebuje nějaké záchytné body.

Proč ji hledají? Utekla? Jestliže po ní jde Ráme Gorbendová, pak asi ano. Jinak by ji sháněla vysílačkou. To jistě udělala a bez výsledku.

Proč utíká? Před vlastními lidmi? Je to zrádkyně? Sabotérka? . "i

V obou případech by bylo logické, aby se nechala dopravit do centra Tvrze. Buď aby se setkala s Nonggy, nebo aby jim škodila.

Kallia Nedrunová...

To jméno už jednou slyšel, ale nevzpomínal si kde.

Dal si ukázat cestu na Mústek a změnu směr. Mústek byl dvě stě metrů nad Zdrojem síly, nad onou modrou koulí z neznámé energie, která zásobovala Heliotskou tvrz. Koule se nacházela v přesném středu Tvrze, v jejím geometrickém těžišti, a byla umístěna v jakémsi silu.

Tolz na mústku ještě nebyl. Nadešla chvíle, aby to dohonil.

Nechal se vést počítači a světelnými ukazateli a za čtvrt hodiny byl u cíle. Používal běžící pásy, antigravitační šachty a rampy. Cestou třikrát potkal Nonggy,

kterí se s ním jen pozdravili a jinak se o něj nezajímali.

Na konci jedné z chodeb se před ním otevřel můstek. Nebyla tu žádná bariéra, zavřené přechodové komory nebo stráž. Otevřené dveře byly pouze označeny oranžovou barvou jako všechny dveře v „nervových centrech“ Tvrze.

Agent si tiše hvízdal mezi zuby.

Povídali mu, že tady se to bude Nonggy jen hemžit. Ale vidět to na vlastní oči je přece jen něco jiného.

Vstoupil do čtvercové místnosti o rozměrech padesát metrů na padesát. Pracoviště Nonggů byla rozmístěna na několika balkonech nad sebou, na něž vedly schody. ^

Větší část stěn pokrývaly dvourozměrné obrazovky. V případě potřeby naběhly holografie. ;

i To všechno už věděl z doslechu. Nyní to prožíval sám, byl přímo v tom. Kolem něj a nad ním stáli a chodili stříbřítí Nonggové a nedávali se jím nijak rušit. Bylo jich několik set. Někteří spolu hovořili. Jiní jako by tiše naslouchali svému nitru. Většina však soustředěně pracovala u přístrojů.

Zajímalo by ho, odkud přicházejí nebo kam jdou informace, které se zde zpracovávají.

Tu a tam spatřil stříbrné polokulovité roboty o průměru půl metru. Ty už viděl. S těmi se nedalo komunikovat. Buď plnili samostatné úkoly, anebo je někdo odněkud řídil, možná z můstku. Z počítačů se agenti dozvěděli, že se jedná o automatický opravárenský systém, víc nic. Počítače informovaly o ledasčem, ale souvislosti nevysvětlovaly.

Heliotská tvrť byla pro člověka otevřená, ale zatím si zachovávala svá tajem

ství a Tolz si byl jist, že je jich zatraceně moc.

Nyní byl tady a co dál? Na můstku se zdržovalo asi dvacet Pozemšťanů, vědců a vědkyň, ale hledanou ženu mezi nimi neviděl. Ukázal jim obrázek a každý omluvně zavrtěl hlavou.

Jestliže Kallia Nedrunová není na můstku, kde potom je?

Jistě tu jsou desítky vedlejších, pomocných můstků. Musí to zkusit jinde.

Kechto Tolz neočekával, že to bude snadný úkol. Nyní mu však připadal skoro nemožný - i když to bylo slovo, které mu mělo být v jeho profesi cizí.

Kalliu Nedrunovou najde.

Už se otáčel k odchodu a tu mu na levé rameno dopadla těžká ruka.

^ A ^

„...a na závěr si ještě jednou shrňme užitek, jaký budou mít připojené národy z Heliotské pláště," poslouchal My les Kantor jako v transu.

Postupně mu docházelo, co se zde lidem dává do rukou. A čím víc to chápal, tím byl vzrušenější.

„Za prvé *společensky* prospěch," pokračoval Galtarrad. „Spočívá v tom, že si tyto národy mohou přímo vyměňovat zkušenosti a vzájemně studovat své kultury, a to kdykoli a kdekoli se jim zachce a na místě. Za druhé je to *politicky* prospěch. Mezi národy už nemůže docházet k nedorozuměním kvůli vzdálenosti. Společná rozhodnutí se budou činit rychle a v osobním kontaktu. Za třetí *vědecky* prospěch. Vědomosti se mohou vyměňovat přímo, lze společně vyvíjet nové technologie."

„To je fascinující," zašeptal do krátké přestávky Cistolo Khan. Znělo to stále

trochu rezervovaně, jako by těm slibům stále ještě nevěřil. Takové dary přece nepadají z nebe.

„Za čtvrté bych se chtěl zmínit o *ekonomickém* prospěchu," zněl sálem Galtarradův hlas. „Zboží se bude směňovat přímo. Odpadnou například přepravní náklady. A nakonec prospěch *vojensky*. Spočívá v tom, že vojenskou pomoc, pokud by byla nutná, lze poskytnout v minimálně krátké době. Dokud se Pozemšťané nezpracují, budou transport řídit Nonggové. Přáli bychom si, aby se do té doby vrátil Pěny Rhodan..."

Galtarrad zmlkl a v temném sále na chvíli zavládlo hrobové ticho.

Potom sál vzrušeně zašuměl a následoval první potlesk. Po chvíli tleskala většina pozemských vědců, jen někteří i se ještě tvářili skepticky. I¹ „To jsou perspektivy, které...", uvažoval Myles Kantor a otočil se ke Kallii. Nedořekl.

„Kallio!" vykřikl a rozhlížel se. „Kallio, kde jsi?"

Cistolo Khan ho vzal za zápěstí a druhou rukou mu ukázal k východu. Myles pochopil a neochotně s ním vyšel. Ráme, Hennik Gartz a Bré Tsinga je následovali.

V sále se rozsvěcovalo a dozníval potlesk. Tu a tam někdo provolával slávu Nonggům, dokonce i Thoregonu. Potom všichni vyšli na chodbu a ve skupinkách debatovali.

Cistolo Khan zavedl Mylese Kantora do jedné prázdné chodby a dal si počítačem označit místnost, kde nebudou rušeni.

„Můžu se teď konečně zeptat, co to má všechno znamenat?" zeptal se rozčileně Kantor a vytrhl se mu. „Kde je Kallia? Vy něco víte!"

„Víme, že zmizela," řekla Fláme Gorbendová a zavřela za sebou dveře. „Viděla jsem, jak se potmě krade pryč, a šla jsem za ní, tedy aspoň jsem se o to pokusila. Bohužel se mi ji nepodařilo najít a na moje volání nereagovala. Nasadila jsem na ni několik agentů a sama se..."

„Proč jsi to neřekla mně?" skočil jí do řeči Kantor. „Krucinál, znám ji přece líp než vy! Když si teď představím, kde je a co ve svém duševním rozrušení dělá..."

„Kdyby něco provedla, už bychom to věděli," řekl Khan. „Fláme nechtěla dělat zmatek a narušovat projev. Přenášeli ho přece přímo na Zemi, na planety a měsíce. Jen si představ, jaký rozruch by tam vyvolalo přerušení. Uděláme vše pro to, aby se Kalila našla. A ty to víš. Jenže prohlášení Nonggů bylo taky důležité."

„Na hledání se budu podílet osobně a uvědomím všechny vědce Ligy," řekla Fláme. „Promiň mi to, Mylesi, a snaž se mi důvěřovat. Brzy ji najdeme."

Kantor si sedl a přejel si rukou přes oči.

„Teď je nejdůležitější zachovat klid," řekla Bré Tsinga. Devětadvacetiletá kosmopsycholožka z planety Sabinn si hodila dlouhé světlé vlasy na záda.

„Zachovat klid," vybuchl Myles. „To se hezky řekne!"

„Nic jiného nám nezbyvá. Nonggové zřejmě připravují zkušební provoz Tvrze. Nesmíme narušovat vztahy. I nadále je považuji za upřímné a čestné. Mohlo by to mít fatální následky, kdyby - promiň, Mylesi - kdybychom museli připustit, že někdo z nás není při smyslech a dostal amok."

„Kallia by nikdy...", zaprotestoval Kantor. Potom polkl a svěsil ramena. „Já

ani nevím, čeho je Kallia schopná. Máte pravdu, ale co mám dělat? Jestliže se nenajde. .. Víte přece, jak je tahle tvrz velká."

„Právě proto budeme postupovat diskrétně," řekla Ráme Gorbendová. Přisedla k němu a položila mu ruku na ruku. „Myleši, všichni ji budou hledat, nejen agenti. Tvrz je velká, to ano, ale když se soustředíme na ty nejdůležitější úseky, pak máme šanci. Kallia určitě nezmizela jen proto, aby se schovala na nějakém bezvýznamném místě. Najdeme ji."

„Ano," řekl chraplavě. „Ovšem..."

^ ^ ^:

Zatímco Fláme Gorbendová a Hennik Gartz dál hovořili s Kantorem a začali se spojovat s vědci a agenti, Khan si vzal Tsingu stranou.

„Co si myslíš ty, Bré?" zeptal se jí. „Neměli bychom o tom radši informovat Paolu a de Moleonovou? Na druhou stranu si zase říkám, jestli je to vzhledem k politickým náladám situaci na Zemi rozumné..."

Bré Tsinga na něj pohlédla a potřásla hlavou.

„To snad není pravda! Vážně potřebuješ psychologa? Ty potřebuješ někoho, aby o tomhle rozhodl?"

„Bré. ^."

„Nepřerušuj mě prosím," tiše se osopil na nejmocnějšího muže Ligy. „Vím, co potřebuješ. Chceš zase hrát nějakou hru a potřebuješ k ní zástěrku, a to mě. Ale tohle už nepůjde, můj milý. O tom, jestli své nadřizené budeš o událostech na Tvrzi informovat, se rozhodni sám, ale mě z toho laskavě vynech."

„Bré," zkusil to znovu.

Energicky mávla rukou.

„Už mě politicky zneužívat nebudete. Mé takzvané popularitě bys tím nijak neprospěl. Lidi nejsou tak blbí, jak si vy politici myslíte. Náramně rychle poznají, jestli se s nimi jedná čestně nebo ne."

Pohlédl jí do očí. „Už jsi skončila?"

„Ano. S touhle šaškárnou jsem skončila. A První Pozemšťanku informuj, stejně se to dozví."

On, ten mocný Cistolo Khan, najednou vypadal před křehkou psycholožkou jako trpaslík. Anebo to byla zas jedna z jeho her?

„Udělám to, Bré. Ale řekni mi ještě jedno. Pořád Nonggûm důvěřuješ? Věříš všemu, co nám vykládali?"

„Naprosto. Chtěl jsi po mně jejich psychogram. Brzy ho budeš mít. Chápu jejich mimiku stále lépe a ta mi říká, že jsou plně přesvědčeni o tom, co nám vykládají a prorokují. Problémy mi ještě dělá to nachylování hlavy a zdánlivá nepřítomnost duchem."

„A co si máme představovat pod tím signálem, který očekávají, aby mohli Tvrz spustit?"

Pokrčila rameny. „Nemám zdání."

„A Perry Rhodan? Proč o něm zase mluvili?"

„To víš stejně dobře jako já. Protože je na Mostě do nekonečna, který je nástrojem koalice Thoregon. Protože už poznal národy, které jsou členy koalice. A protože možná i on je už součástí toho společenství."

mlčel. Pohlédla na něj.

„Je to všechno? Anebo potřebuješ ještě nějakou konzultaci? Za terapii bych ti počítala..."

Zvedl ruce na obranu.

„Jen žádnou terapii, Bré. Ani netušíš, co všechno by vyšlo najevo."

Konečně se uvolnila. Rozesmáli se. Myles Kantor se na ně dotčeně podíval.

„Smutek Elektře sluší,” vzdychla si Bré a potom ještě jednou, když jí došlo, že to nikdo z přítomných nepochopil. Ani nesmrtelný Kantor. Pozemská kultura by na tom přece jen mohla být lip.

..^ ^ ^

Kechto Tolz okamžitě přešel do obranného postoje. Pak měla následovat prudká otočka a srazit neznámého protivníka úderem malíkové hrany.

Nebyl ozbrojen, neboť v Tvrzi se žádné zbraně nevyskytovaly. Heliotská tvrz měla pouze ochranné štíty, ale i ty sloužily pouze proti meteoritům *a jen teoreticky* pro případ útoku, který se však považoval za zcela nepravděpodobný.

Když spatřil kolegu, oddechl si.

„Hledáš Kaliu Nedrunovou?” zeptal se ho agent Theklas Komkaszan. „Zapomeň na můstek, zapomeň na celou oblast můstku. To jsme už pročesali.”

„Takže i vy?” zeptal se. „Kolik? Všichni?”

„Dost. Soustředíme se teď na periferii. Doky, generátory štítu. Tam někde ji najdeme.”

Kechto Tolz se zhluboka nadechl.

„V pořádku, Theklasi. Dík. Ale stejně se tady ještě trochu porozhlédnu.”

„Prosím, jak myslíš.”

Komkaszan šel dál a Tolz zůstal sám mezi pobíhajícími Nonggy, kteří ho převyšovali o dvě hlavy.

Pak opustil můstek i on. Vyhledal si místnost, kde ho nebude nikdo rušit, a přemýšlel.

Takže Fláme Gorbendová nasadila nejen jeho, ale i ostatní. Nevěří, že ji najde. Ostatní se teď soustředí na periferii.

A co když je přece jen tady? V centru. Jestliže neproběhla k Nonggům a nezradila Zemi, pak je třeba sabotérka. A kam by taková sabotérka šla?

Uvažoval, znovu a znovu myslel na Fláme. Představoval si, jak se bude tvářit, až jí Kallii Nedrunovou přivede... A najednou ho něco napadlo.

Zdroj síly!

No ovšem! Kde jinde by ji měl hledat než v té nejdůležitější části Tvrze!

Musí o dvě stě metrů níž. To by neměl být problém.

Našel si nejbližší šachtu a jednoduše se spustil o dvě stě metrů níž. Na chodbě se zeptal počítače na svou polohu a na Zdroj síly.

Překvapilo ho, že dostal naprosto jasnou informaci. Jednalo se přece jen o energetické jádro celého objektu. Každý vetřelec se mohl zeptat počítačů na cestu. Přímo to vyzývalo k sabotáži.

Sabotáž...

Je Kallia Nedrunová skutečně sabotérka?

Přišlo mu to příliš jednoduché. Napadlo ho to, ovšem, ale kdyby skutečně chtěla něco zničit, pak by svým pronásledovatelům házela klacky pod nohy.

Anebo je natolik mimo, že myslí jen na cíl?

Jak to, že na to nepřišli i ostatní agenti? Bylo by jedině logické, že je to už taky napadlo a že u Zdroje síly už byli.

A co když se schovala a oni ji přehlédli? V tom případě by se teď cítila jistěji...

Cestu už znal, a tak šel. Nastoupil si na pojízdný chodník a projel několika otevřenými oranžovými dveřmi. A pak stál před obrovskou propastí, plnou pronikavého bleděmodrého světla. Před sebou měl obrovský trychtýř, ze kterého se tyčilo silo o průměru asi sta metrů.

A v něm Zdroj síly.

Nad otevřeným silem se klenulo několik lávek. Byly z plastické energie a široké asi tři metry. Neměly ani zábradlí. Táhlly se nad propastí, z níž vycházelo modré světlo.

A na jedné stála ona!

^ A ^

Kechto Tolz přimhouřil v prudkém světle oči. Viděl jen její obrysy, ale určitě to byla ona.

„Kallio!" zavolal Kallio Nedrunová!"

Žena se otočila a zamířila k chodbě, v níž stál on.

„Kallio Nedrunová!" zavolal znovu. „Vím, že jsi to ty. Pojď pomalu ke mně."

Zavrtěla hlavou a ustoupila.

„Já ti přece nic neudělám," volal. „Jenom tě svedu z té lávky. Jestli nepůjdeš ke mně, půjdu já za tebou."

Po lávce, kde nebylo čeho se chytit.

Ustupovala dál a Kechto Tolz si nadával do idiotů. Neměl na ni volat! Možná si ho nevšimla a on by ji pohodlně odchytil v chodbě.

Bylo však pozdě.

Rychle zauvažoval, jestli by neměl přivolat ostatní agenty. Ne, tohle je jeho kořist.

„Táhni!" křikla na něj. „Dej mi pokoj!" „To bohužel nemůžu, Kallio. Zůstaň stát, jestli už nechceš jít. Dojdu pro tebe. Ne-dělej hlouposti..."

Bál se, aby nezpanikařila. Krok do propasti byl tak snadný.

Radši na to ani nemyslel.

Opatrně k ní vykročil. Z toho světla ho bolely oči. Lávku vnímal jen jako černou stuhu.

„Nech mě na pokoji! Vrať se a řekni

mi, že vím, co dělám. Nikdo si o mě nemusí dělat starosti."

„To jim řekneš sama," odpověděl a šel dál.

Závratěmi netrpěl a výšek se nikdy nebál, ale teď si nad silem připadal jako provazochodec.

„Stůj!" vykřikla. „Varuju tě!"

Ona ho varuje!

Jindy by se tomu hlasitě zasmál, ale dneska mu do smíchu nebylo. Trhaně dýchal. Jako by na něj čekala - na laně, uprostřed síla.

„Já se nevzdám. Musíš si pro mě dojít."

Proč neutíká? Proč prostě neuteče? Stát na nejisté lávce je pro ni asi mnohem snazší než pro něj.

Začínal se potit.

„Kallio Nedrunová," řekl váhavě, „to přece nemá srny si ..»•".

„Tak se vrať." V

„Jedině s tebou."

Byl od ní necelých deset kroků, dost blízko, aby jí viděl do obličeje.

A zděsil se ještě víc.

Vrávorá nad propastí a čeká na něj šilená ženská. Jistě se bude bránit. A co když dojde k zápasu? Kdo z nich se zřítí jako první? On? Ona? Anebo oba současně?

On je však jednak silnější, a navíc vy-cvičený v boji zblízka. Ona ne.

Přesto se mu svíral žaludek. Kalila Nedrunová zaujala obranný postoj.

Došel k ní.

„Tak naposled," začal. Měl pocit, že se lávka zvrátí. „Usnadni nám to oběma, prosím..."

„Usnadni to ty a odejdi," opáčila.

A zaútočila.

Útok ho natolik překvapil, že její pohyby špatně odhadl. Praštila ho do ža-

ludku a opět ustoupila. Zlomil se v pase. Pak ho vší silou nakopla pod bradu. Odhodila ho stranou, jednou se otočil kolem své osy. A pak už pod ním nebylo nic...

Intermezzo

Zygonod a Galtarrad seděli v jedné menší, stranou položené hovorně. Dvě* re byly zamčeny zevnitř. Nikdo je nemohl rušit. Kdyby ke dveřím náhodou přišel nějaký Pozemšťán, počítač mu sdělí, že za nimi jsou všelijaké instalace.

„Myslím, že lidé už po chopili, oč jde," řekl Galtarrad. „Řadu jejich reakcí jsme nemohli předvídat, ale poučili jsme se."

„Stejně tak se poučí oni a budou se učit, až sami budou chtít Tvrz obsluhovat. Už jsme na ně nastavili hypnopřístroje. Zpočátku jsem však měla pochybnosti, Galtarrade. Ale teď jsem si už skoro jista, že brzy odletíme a svěříme jim dar koalice Thoregon."

Sklonil hlavou a mlčel, pohled upíral skrz ni, kamsi do neznámých dálav. Ona se chovala stejně. Seděli tak proti sobě a pro lidské oči působili více než podivně.

„Koalice si Pozemšťany vyvolila," řekl pak Galtarrad. „Jsem si jist, že to bylo moudré rozhodnutí. Ani jednou na nás nevystřelili, i když jsme přiletěli bez pozvání. Takhle může jednat jedině národ, ze kterého vzchází takoví lidé jako Perry Rhodan. Věděli jsme to."

„Já si vždycky tak jista nebyla," přiznala se Zygonod.

„Ani já," řekl Galtarrad a oba se zasmáli.

Na bedrech jim spočívala veliká odpovědnost. Když se to vzalo do důsledků, byla to odpovědnost za celou jednu galaxii.

„Jakmile se lidé vyškolí v ovládnání Tvrze, odletíme," opakovala se Zygonod a změnil se jí výraz obličeje. „Nebude to pro mě lehké. Moc ráda bych byla při tom, až udělají první krůčky. Nejsou mi nesympatičtí - je to takový ještě mladý národ a plný elánu."

„Přitom však bohužel také ještě poněkud nevypočitatelný. Jsme jenom instalátoři, nic víc."

„Ano," odušila poněkud hořce.

„Musíme být spokojeni s tím, že úkol brzy splníme ke spokojenosti Thoregonu. Kontakt s Teullerem už je nastaven. A je tady ještě něco, co budou muset pochopit. Na vzdálenost mnoha milionů světelných let není možný rádiový kontakt a že namísto toho používáme něco jako morseovku, která se zakládá na velice omezeném katalogu znaků. A že tento katalog umožňuje jen výměnu informací o specifických datech — tedy o všem, co se týká tvrzí."

„Takže kontakt s Teullerem existuje," opakovala Zygonod. „A my s napětím očekáváme signál, že započal Konstituční rok. Co je s Tvůrci? Jejich vlast byla od počátku plánována jako třetí stanice Heliotské plástve a teď nereagují.. Něco se muselo stát."

„To bychom Pozemšťanům říkat neměli," navrhl Galtarrad. „Nebylo by dobré je zneklidňovat. Nejdůležitější je harmonogram a svou práci jsme odvedli dobře."

„To se ukáže, až se uskuteční první výměna."
.."

Zygonod chtěla ještě něco říct, ale přišel poplašný signál a hned se spojili s můstkem.

Dozvěděli se, že jeden Pozemšťán měl nehodu na lávce nad Zdrojem síly. Každou chvíli do něj spadne.

Roboti jim vyslali obrazový záznam. Pozemšťan se držel lávky, visel nad propastí a roboti mu nemohli pomoci.

„Musíme informovat ostatní lidi,“ řekl rozrušeně Galtarrad. „Momentálně jsou blíž ke Zdroji síly než naši. Honem, než bude pozdě...“

5.

Myles Kantor

Stále ještě vládne nedůvěra vůči Nonggům. V médiích se projevuje jen velice zřídka, neboť veřejné mínění má tendenci spíše k pozitivnímu pohledu na věc. Lidé se však bojí.

Shání Rakogan, nezaměstnaný, bydlíštěm v Guzmanu, Terrania: „Já vám to řeknu na rovinu. Mně se jim nějak nechce věřit. Říkají skutečně pravdu? A proč se pořád ptají po tom Rhodanovi? Ten už tady přece dávno není. Co je nám do věcí, co sem přitáhl? “

(Sibylí Nordenová, Terrania News Report)

Může vám to připadat jako zázrak, ale Kechta Tolze zachránili ještě včas, než se pustil a zřítil do hlubiny. Dva vědci, kteří tímto činem přerostli sami sebe a teď z toho byli v šoku, ho předali Cistolu Khanovi a Fláme Gorbendové. Cistolo Khan si od nich pohrůzkami vynutil slib naprosté mlčenlivosti.

Netýkalo se to jejich hrdinského činu, ale toho, co možná od agenta zaslechli. Vědci sami byli napůl šílení strachy a třásli se jako osiky. Myles Kantor silně pochyboval, že něco vnímali, pokud jim Tolz vůbec něco řekl.

Samozřejmě šlo o Kalili Nedrunovou a to, co spáchala - pokud to spáchala.

Pokud to skutečně byla Kallia Nedrunová, koho Tolz viděl na lávce. Kantorovi se tomu nechtělo věřit. Nejen proto, že se jednalo o jeho ženu. Kallia nikdy neprošla bojovým výcvikem. Byl nesmysl, že by agenta napadla tak, jak to popisoval.

Opět seděli v místnosti, kde se už jednou radili. Tolz, Khan, Fláme Gorbendová, Bré Tsinga a Kantor.

Hennik Gartz děkoval Nonggům a snažil se je uklidnit. Namlouval jim, že šlo o nehodu. Tolz se prostě odvážil na lávku příliš daleko a ztratil rovnováhu.

Možná tomu skutečně tak bylo, doufal zpočátku Myles. Ale doufal mámě.

Lékař je ujišťoval, že se Tolz brzy dostane ze šoku. Konstatoval, že dostal údery a kopance, a to přesně cílené a vedené značnou silou.

Něco takového by Kallia nesvedla, o tom nikdo Kantora nepřesvědčí. Diagnóza byla pro něj tím nejlepším důkazem, že agent narazil na někoho jiného, možná na skutečného sabotéra.

„Mylesi,“ hučel do něj Cistolo Khan, „musíš se podívat pravdě do očí. Kallia zmizela. Kechto Tolz mluví ještě jako v transu, ale pomalu se vzpamatovává, a přesto v jednom kuse říká její jméno. Co s tím? Mám dělat jakoby nic?“

„Ten člověk je jasně v šoku,“ namítal Myles. „Byl nasazen na Kallii a namlouvá si, že ji našel. Čistoto, ona mu to prostě udělat nemohla!“

„A co když ano?“

„Jak? Vycvičenému agentovi? Vždyť je ještě napůl chorá!“

Cistolo Khan už nic neřekl. Vrátil se k agentovi.

Kechto Tolz se zvolna zotavoval. Ležel na lůžku a Fláme Gorbendová ho držela za ruku.

Došel k nim i Myles Kantor. „A co je s Kalili?“ zeptal se nervózně.

„Panebože,“ vzhlédla k němu Fláme. „Hoří či co? Vždyť jsi slyšel, že ho srazila a od té chvíle je na útěku. Copak nestačí, co mu udělala?“ •

„Ona to nebyla,“ držel se Kantor zoufale své představy. „To nemohla být Kallia.“

„Jasně jsem ji poznal,“ pronesl Kechto Tolz tiše a pomalu. Pohlédl nesmrtelnému do očí. „Kantore, je mi to hrozně líto, ale žena, co na mě zaútočila a málem mě srazila z lávky, byla Kalila Nedrunová. Patrně jsem měl štěstí, že mě považovala za vyřízeného. Chytil jsem se na poslední chvíli. V tom prudkém světle si toho nevšimla. Jinak by to... dokončila.“

„Kallia to být nemohla,“ trval na svém Myles.

Tolz vytáhl z kombinézy fotografii a ukázal mu ji. „Je tohle Kallia Nedrunová?“ „Je,“ nezbyvalo Kantorovi než přisvědčit. „Pak to byla ona, Kantore.“ „A opět je na svobodě,“ dodala energicky Fláme, když se Myles chystal něco namítnout. „A už dost, nech toho člověka na pokoji, Mylesi! Za to, že je ještě naživu, rozhodně nevděčí Kallii!“ Do místnosti vešel rozčilený vědec. „Vím, že nechcete být rušeni,“ řekl ostýchavě, „ale v soustavě se něco děje - tedy na Trokanu. Asi je to ten signál, o kterém mluvili Nonggové...“

^ X ^

Vysoko nad trokanským Hřibem zářil kilometrový symbol plástve. Zářil po celé obloze a bylo jej vidět na stovky ki-

lometrů daleko. Herreachové vycházeli z domovů a hleděli vzhůru.

V Tvrzi byl vidět na všech obrazovkách.

„Takže na tohle čekali,“ řekla Fláme Gorbendová. „Znamení plástve. Znamení, že nastal Konstituční rok.“

„Nad Hřibem, který je zdejší branou na Most do nekonečna,“ řekl Cistolo Khan.

„Pro lidi ve Sluneční soustavě je Hřib něco jako symbol Thoregonu. A teď nad ním ta plástev. Heliotská tvrť není na dráze Trokanu jen náhodou. Tak tomu chtěli. Nikde jinde v naší soustavě by být nemohla.“

Mylese Kantora to silně rozrušilo. Na jedné straně dál myslel na Kallii a snažil se všemožně dokazovat, že to nemohla být jeho žena, kdo málem zavraždil agenta, na druhé straně se ho opět zmocňovalo okouzlení z něčeho záhadného, mocného a nepředstavitelného.

Obrazovka se rozpúlila. Vlevo zůstala plástev nad Hřibem, vpravo se ukázal; Galtarrad. Nonggo jim neoznámil nic nového, měl však patrně pocit, že to ještě neříkal dost často.

„Konstituční rok započal, a to definitivně,“ hlásal muž se stříbřitou pletí. „Proces, který nyní začal, má nesmírný kosmický význam a nedá se již zvrátit. Velké národy, které si byly zatím cizí, se nyní sejdou. Nastává nová epocha.“

„Myslíte, že to přijímají i na Zemi?“ ozvala se do dramatické pauzy BréTsinga.

„Předpokládám,“ odpověděl Cistolo Khan. „Jsem si tím jist. Nonggové odpalují svá data dychtivým médiím a ta to šíří po

půlce Galaxie. Však to víš. • Proč?“ „Tobě to nedochází? Věřejné mínění se může zase otočit. Všichni si Hřib spoju-

jí s Camelotem a s nesmrtelnými. A třeba si řeknou, hele, ten dárek byl vlastně pro Camelot. A pak si vzpomenou, že Galtarrad a Zygonod se ptali po Perryem Rhodanovi. Spojí si to GILGAMEŠEM, který parkuje na hranici soustavy, jako by na něco čekal, třeba na něco, na co může vznášet nárok."

"To je blbost, Bré," řekl Khan. „Pro-, min."

"Jasně že je to blbost. Ale uvědomí si to lidi na Zemi? Štváčů, kteří na takovou šanci čekali, je tam víc než dost. Poštou proti nám veřejné mínění."

Khan chtěl něco namítnout, ale Galtarrad už pokračoval.

; „Pozemšťané! Zygonod a já připraví-; mé první provozní zkoušku Tvrze. Prosíme vás proto, abyste nám navrhli oblast, kterou si chcete prohodit s Teulle-I rem. Za pár minut dostanete přehled . všech faktorizovaných prvků na Zemi -stačí si jeden vybrat. Pak zhruba za... patnáct hodin vašeho času bude na dvě hodiny přenesen do Teulleru. Dál vás prosím, abyste vybrali lidi, kteří se toho přenosu chtějí zúčastnit. Naši bratři a sestry se už těší na hosty ze Sluneční soustavy."

"To vypadá dobře," řekl Cistolo Khan, když Galtarrad zmizel z obrazovky a vystřídala ho plátev. „Rád bych se zúčastnil, ale bojím se, že se pro všechny ty povinnosti nemůžu uvolnit," Pohlédl na Kantora. „Ale ty ano, Mylesi. Co ty na to? Uvědom si, že nejsi jen Pozemšťan jako my všichni, i když s poněkud delším životem, ale taky jediný zástupce Camelotu, který je momentálně po ruce."

"Pusťte sem GILGAMEŠ a budete mít z koho vybírat," odmítl Myles. „Ne, já ne, Cistolo. Nemůžu pryč, dokud se nenajde Kallia."

„To nám nevěříš?" ozvala se Fláme Gorbendová. „Pokud si myslíš, že tebe poslechne, tak se s ní spoj. Když ti odpoví, je po problému. Když ne, aspoň budeš vědět, že s ní pořídíš stejně tak málo jako my."

„Už jsem to zkoušel. Několikrát."

„No a?"

Svěsil hlavu. „Neodpovídá."

„Tak to nech na nás. Slibuji ti, že nikdo proti ní nepoužije násilí. Jedině v sebeobraně." Vzdechla si. „Demonstrovat mírumilovnost je dobrá věc. Ale neměli jsme vzít s sebou aspoň pár paralyzátorů, Cistolo?"

„Ne," zamítl komisař. „Nonggové zbraně nemají a my jsme tu jako jejich hosté. Kdo mohl tušit, že komplikace vzniknou na naší straně?"

„Co má zas znamenat tohle?" zeptal se popuzeně Kantor.

„Nic, Mylesi, nic proti tobě ani proti Kallii. Už se prosím tě konečně uklidni. Vidím v tvých očích badatelskou horečku. Tak se přihlas. Osobně ti ručím za to, že Kallii nebude zkřiven ani vlasek a že uděláme všechno pro to, abychom ji našli a vyléčili."

„Mylesi, je to na tobě," přidala se Bré. „Já na tvém místě bych šla. Představ si, co tam všechno uvidíš. Techniku, o které se nám zatím ani nesnilo..." Fláme Gorbendová se uchechtla. „Řekla bych, že se namáháme mamě. Jen se na něj podívejte. Už v něm není ani kapka elánu. Myslí jenom na Kallii. A nám nedůvěřuje, jinak by..."

„Můžeš zavřít tu svou nevymáchanou klapáčku, prosím?" zasyčel nesmrtelný.

Fláme předstírala překvapení. Udělala k němu tři kroky. „Ale Mylesi, chtěli jsem ti jen říct, že

tvé rozhodnutí chápeme. Na tvém místě

bych tady zůstala taky. Co je na tom špatného? Jde přece jen o provozní zkoušku. Možností ještě bude!"

„Ale tohle je první pokus!" namítl. „A když tenhle nevyjde, druhý třeba už nikdy nebude."

„Má to jako znamenat, že se dobrovolně hlásíš?" zeptal se Cistolo Khan.

„Ale ovšem! A běda vám, jestli se Kalili něco stane."

„Z naší strany určitě ne, Mylesi," slíbila mu Fláma Gorbendová. „A navíc zbývá ještě patnáct hodin. Do té doby se toho může stát!"

^ ^...^ ' ^

Khanův prsten signalizoval, že s ním chce mluvit Paola Dašmaganová. Nosil ho na levém malíčku a byl to na první pohled jen obyčejný prsten z titanu, ve skutečnosti se však jednalo o miniaturní hypervysílač a přijímač. Přijímač se zapínal automaticky, jakmile zachytil určitý kód. Kód znala jen ta nejvyšší místa

Ligy.

Khan se vytratil do ještě menší prázdné místnosti a nařídil dveřím, aby se zavřely.

Hlas z prstenu byl velice tichý. Přiložil k němu ucho.

„Čistoto, vypadá to špatně. Všechny stanice vysílají o plástvi nad trokanským . Hřibem. Přitom se to tak dobře vyvíjelo, lidi byli většinou pozitivně naladěni. A teď je to zas jinak. Mají strach a naši protivníci toho chytře využívají. Nejabsurdnější tvrzení je to, že oni neznámí, kteří sem poslali Tvrz, aby se jí pak zmocnili, jsou nesmrtelní z Camelotu."

„To je naprostý nesmysl," řekl a držel si prsten u úst. „Jak je můžeme přivést k rozumu?"

„Zmlknou, jestliže se experiment podaří a účastníci expedice se vrátí ve zdraví a s množstvím poznatků. To však ještě nějakou chvíli potrvá. Ráda bych znovu požádala tvou Bré Tsingu, aby je uklidnila."

„Obávám se, že tě musím zklamat," řekl Khan. „Naše mladá dáma má vysloveně fobii z vystupování na veřejnosti. Už nám nechce dělat alibi."

„Jaké alibi?"

„Má pocit, že ji zneužíváme, Paolo. Tedy že zneužíváme její popularitu na veřejnosti. Já ji chápu. Já bych si to taky nenechal líbit." ; .

„Ale kdybys věděl, že je to v zájmu dobré věci..."

„Víš, to je věc názoru," odvětil filozoficky. „Faktem zůstává, že Bré nikdo nepohne k tomu, aby hovořila k lidem anebo dávala rozhovory a podobně. Musíme to zvládnout bez ní, Paolo."

„Cistolo," řekla rozhodně, „tohle je stav nouze a já nemůžu brát ohledy na nějakou raněnou ješitnost nebo na neurózu. Podle mě je její ztracenou povinností nás podporovat. Je to taky příslušnice Ligy, ne? Tak dobře, já se jí prosit¹, nebudu. Ale ona mi zase nemůže zakázat, abych nepoužila existující materiál."

„A co kdyby k nim promluvil někdo z nesmrtelných a ty směšné argumenty ^vyvrátil?"

„To by nám tak ještě chybělo! Cistolo, nepodceňuj proti camelotské nálady. Na Zemi jsou vlivné osoby, které vyžadují nasazení strážní flotily proti GIL-GAMEŠI."

„Cvoci," zavrčel komisař.

„Ano, cvoci. A aby nezískali ještě větší vliv, klidně se uchýlím k metodám, které se mi hnusí. Ale v zájmu věci to musí být."

„Víš, že ti důvěřuju," řekl Khan. „Určitě uděláš, co je správné."

„Tím si nejsem jista," zabručela. „Každopádně díky za povzbuzení..."

Chtěla hovor ukončit, a proto se rychle zeptal: „Za necelých patnáct hodin začne zkouška. Už jste vybrali území, které se přenesou do Teulleru?"

„Momentálně se rozhoduje mezi čtyřmi. Dáme včas vědět. A co Myles Kantor? Byla bych ráda, kdyby se té expedice zúčastnil."

Khan jí stručně poreferoval o problémech s Kallií Nedrunovou. „Myslím, že Myles se přesto zúčastní," řekl nakonec. „Fláma Gorbendová opět předvedla, že dokáže lidi přimět k něčemu, co ve skutečnosti nechťejí, a přitom si pak myslí, že to bylo jejich vlastní rozhodnutí. Kolik vědců má vzít s sebou?"

„Vycházejme z pěti. Chci tam mít ještě dvacet diplomatů - vždyť se setkáme s oficiálními představiteli civilizace Nonggů. Ale celá skupina by neměla mít víc než třicet členů."

„Tentokrát žádní agenti?"

„Nech toho! Gia mi tu dělá peklo na zemi. Jasně že chce, aby tam šli i její lidi. Ale tohle je diplomatická záležitost. Nechci, aby došlo k nějakému nedorozumění."

„V tom s tebou naprosto souhlasím," řekl a rozloučil se s ní.

•<> A- ^

Myles Kantor si Khana trpělivě vyslechl a pak se nechal informovat o Paoliných plánech.

„Je to na tobě, Mylesi," řekl Khan. „Nikdo tě nenutí, ale byli bychom skutečně rádi, kdyby ses té expedice zúčastnil. Uděláme všechno pro to, abychom ji na-

šli. Když tady zůstaneš, stejně ji nepomůžeš."

„Už jsem se rozhodl," odvětil nesmrtečný. „Není to pro mě snadné, ale zúčastním se."

Čistoto Khan si viditelně oddechl a potřásl Mylesovi rukou.

„Bravo, Mylesi, a díky! Vyber pět vědců, kteří s tebou poletí na Zemi, tam se expedice formuje. Poletí! Ani teď žádný transmitter. Všechno ostatní vám řekne Paola."

Myles přikývl. „A nešlo by... Nemohlo by se dát po Kallií pátrat? Všude jsou přece počítače. Kdyby Nonggové na svých obrazovkách ukázali její podobu a všechny vyzvali, aby po ní pátrali, tak..."

„Mylesi," vzdychl si Khan. „Nonggové si už určitě tak jako tak všimli, že u nás něco nehraje. Máme jim to ještě oficiálně oznámit a ohrozit experiment?"

„To ne," řekl zkroušeně. „Ovšemže

„Jestli je pořád ještě na Tvři, pak ji najdeme," sliboval znovu Khan. A měl mít pravdu.

6.

2. října 1289 NGL, Kechto Tok

Celý svět tají dech nad tajemným plástvovým symbolem nad Trakaném. Nálada obyvatelstva se opět mění. Nikdo neví, co ten symbol znamená. Vzpomínám si, že my z Terrania News Reportu jsme byli prvními Pozemšťany na Trakánu. O Herreaších jsme vás informovali jako první. Zůstaňte tedy s námi.

Zjistíme, co za tím je. Informační politika vlády je stále katastrofálnější. Co nám zatajuje Paola Dašmaganová a její úředníci?

Arit Oniens, jediný poslanec „Hnutí 1169“ v Solárním parlamentu: „Je na čase, abychom šli jinou cestou než nositelé buněčných aktivátorů. Vyměnili Mars za Trakán. To oni nám sem zatáhli tu cizí planetu. Oni nám to zavařili, A teď se svou bojovou lodí čekají na hranici naší soustavy. Je na čase, aby vláda zakročila proti Camelotu a jeho vyslancům! “

(Sibylí Nordenová, Terrania News Report)

Byl už zase v pořádku. Šok odezněl, s ním i bolesti. Rány a kopance mu našťěstí nepřivodily žádná vážnější zranění.

Kechto Tolz byl připraven opět pátrat. Den, kdy se mu smůla přilepila na paty, měl už několik hodin za sebou. Teď už to může jít jediné nahoru.

Fláme Gorbendová se o něj dál starala. Dokonce si spolu poseděli v jedné jídelně a smáli se.

Ona, jedna z nejzajímavějších žen, jaké kdy poznal, s ním, s prototypem průměrného člověka, který má navíc ustavičnou smůlu u ženských, seděla skoro tři hodiny a dala mu pocit, že je někdo. Pořád tomu ještě nemohl dost dobře uvěřit. Bylo to skoro víc, než snesl, námět pro tisíce snů a ještě víc.

Já tu Kalili Nedrunovou najdu. Fláme! říkal si. *Udělám to pro tebe.*

Znovu se potuloval poblíž můstku, kde údajně všechno pročešali. Ale co to znamená? Kalila Nedrunová se mohla tisíckrát proplížit nazpátek a schovat se.

Na ni narazil nad silem, což svědčilo o tom, že operuje v centru Tvrze a že je zde i nadále aktivní. Ostatní ať si hledají na okrajích. Když ji tam naleznou, je to jeho smůla a jejich štěstí.

Tomu však nevěřil.

Váhal, jestli má zase zajít k silu a lávkám. Třeba se tam ještě zdržuje, ale jeden zážitek mu stačil. Navíc určitě ví, že ji budou hledat právě tam.

Cistolo Khan tam poslal deset agentů, kteří měli mít oči na stopkách. Nebylo vyloučené, že Kallia Nedrunová chystá sabotáž energetické koule. Třeba to nepřežije, ale kdyby chtěla zasáhnout hlavní nerv Tvrze, pak jediné tam.

Co by byla udělala, kdyby ji nepřekvapil?

To je fuk, nevěřil, že by se tam vrátila. Ráme Gorbendová nechala na něm, jestli ji ještě chce či nechce hledat. Khan ho ničím jiným nepověřil a od Gie de Moleonové taky nic neslyšel, soustředí se tedy; na oblast mezi můstkem a silem.

I tak to byla dost velká oblast, dvě stě metrů vertikálně i horizontálně.

Tři hodiny jen tak chodil a slídl a cd nejdůkladněji prohledával jednu „palubu“ za druhou. Myles Kantor a pět vědců už odletěli na Zemi a s nimi Galtarrad a Zygonod.

Tolze by zajímalo, kdo je nyní mluvčím Nonggů, ale s jeho problémem to nemělo nic společného.

Na stopu narazil čtyři paluby pod můstkem. Vypadalo to, jako by někdo šlápl do olejnaté kapaliny a ta mu ulpěla na podrážkách.

Zastavil se a přidřepl. Otisky byly ještě čerstvé. Leskly se. Jasně viděl profil podrážek. Podle velikosti tu musela projít žena. Pomalu se rozhlédl. Stopa vycházela z místnosti za otevřenými oranžovými dveřmi. V ní viděl bloky agregátů. A ve směru, kudy ona neznámá šla, se táhla prázdná chodba vedoucí do antigravitační šachty.

Kam nejdřív?

Rozhodl se pro místnost. Opatrně prošel dveřmi, postupoval těsně vedle stop. Mezi stopami a vedle nich viděl i kapky lepkavé tekutiny.

Dlouho pátrat nemusel. Čím déle šel po stopě, tím byla zřetelnější. A tu stál nad louží tmavozelené, nazlátle se lesknoucí tekutiny, která odkapávala ze spoje mezi dvěma velkými přístroji.

Ale proč tady už nejsou roboti? podivil se.

Bud' poruchu ještě nezaznamenali, anebo k ní došlo teprve nedávno. Pak by ta stopa byla mnohem čerstvější, než si myslel - a bylo by rozumnější pustit se opačným směrem. ;i

Zkrátka předpokládal, že jde o ni,'

Zděsil se.

A co když právě tohle je ta její sabotáž? Co když narušila provoz Tvrze a plánovaná zkouška skončí hrozným neštěstím?

Pak si však řekl, že v takovém případě by počítače už dávno vyvolaly poplach. Tak technicky důležité a důmyslné zařízení jako Tvrz je určitě zajištěno. I to sebemenší poškození nějaké citlivé části spustí poplach.

A co když Kalila Nedrunová pouze odstranila část pláště, uložila bombu a opět vše zakryla?

To bylo šílenství! Má příliš moc fantazie.

Opatrně obešel louži a všiml si otisků ruky na částech přístrojů - jako by si Kallia Nedrunová chtěla tekutinu otřít.

Když přístroje obešel a vrátil se k výchozímu bodu, dorazili roboti.

Bylo jich aspoň deset. Začali rozstříkovat žlutou tekutinu a Tolz jí unikl na poslední chvíli.

Rozběhl se, ale tři ho dohonili. V tom zmatku uklouzl a rozplácl se na zemi. A roboti byli nad ním a zasyčelo to...

^^^

Vědci na palubě Heliotské tvrze nebyli nijak odříznuti od okolního světa. Naopak, stačil příkaz počítači a jen s nepatrným zpožděním viděli a slyšeli vysílání pozemských televizních stanic. Především je zajímaly, samozřejmě, zprávy.

A tak se stalo, že se Bré Tsinga ukázala v ranní hodinách ve Khanově pokoji.

Právě hovořil se Zemí. Posadila se a počkala, až skončí. Podíval se na ni a zvedl obočí.

„Chci, aby to přestalo," pravila rozhodně. „Dobře víš, co myslím. Už mě před nějakou kameru nedostanete, takže jste si vyhrabali konzervy a servírujete mě lidem z nějakých starých taik show, a ještě to vytrhnete ze souvislostí. Vkládáte mi do úst, co se vám hodí, abyste získali veřejné mínění zase na svou stranu!"

„Skončila jsi?"

Hodila si nohu přes nohu a přikývla.

„Už dávno, Khane. Řekla jsem, co jsem chtěla říct. Řeknu ti už jen jedno. Bud' tohle zneužívání mé osoby a mých analýz skončí, a to ihned, anebo odcházím od flotily."

„To nemyslíš vážně."

„Necháme to dojít tak daleko? Klidně to udělám, Cistolo Khane. Je to však na vás. Mohla bych se obrátit i na jiná místa, ale na to jsem na rozdíl od vás pořád příliš slušná a poctivá."

Vstal a udělal uklidňující gesto.

„Dobře, tak dobře. Já stejně byl proti, ale musíš chápat i Paolu Dašmaganovou."

V téhle situaci se chytá každého stébka. To se rychle změní, jakmile se expedice vrátí s pozitivními výsledky. Jenže do té doby se musíme obávat, že parlament expedici nějakým náhlým rozhodnutím zmaří. Že tuto jedinečnou šanci ztratíme, Bré."

„Pak hrajte s odkrytými kartami. A ne se mnou."

„Proti druhé straně jsou naše... no... opatření jenom vodička."

„To mě nezajímá," nedávala se. „Bud' vaše reklamní kampaň s používáním mé osoby a mých názorů přestane - anebo odcházím. A hned."

Pohlédli na sebe a Khan viděl, že je odhodlaná ke všemu. Ne, tady už nic nevykecá.

Opět si tedy sedl a pil něco z těžké sklenice. Skoro minutu hleděl na perličky stoupající ode dna.

„V pořádku, Bré," řekl nakonec. „Máš moje slovo. Okamžitě se spojím s Paolou a požádám ji, aby tě vynechala. Už žádné záznamy rozhovorů, žádná upravená vyjádření. Nemůžu ti zaručit, že mě poslechne, ale...," mrkl na ni, sáhl po čisté sklenici a nalil jí, „myslím si, že nakonec ano. Jinak bych jí musel pohrozit, že dám okamžitě výpověď."

Bré se rozesmála, a když si přitukli, napětí se rozplynulo.

^ A ^

Když se Tolz zvedl, nebylo na něm suché nitky. Roboti ho ostříkovali, že se málem zalkl, a pak šli spravit spoj. Vstal. Zelenou kapalinu už neviděl, naprosto se zneutralizovala. *Na rozdíl ode mě, pomyslel si. To mám ale kliku...*

Vykradl se z místnosti. Za ním pracovali roboti. Patrně však nešlo o žádný

vážnější defekt, jinak by vyhlásili poplach.

Z kombinézy mu odkapávala žlutá kapalina, ale čím dále šel, tím silnější měl pocit, že se ta kapalina naštěstí naprosto bez pachy odpařuje. Pozůstatky nedobrovolné sprchy měl už jen v záhybech.

Za deset minut byl připraven k dalšímu pronásledování.

Sledoval stopu k antigravitační šachtě. Věděl, že teď je to věcí štěstí, protože Kalila Nedrunová mohla vystoupit kdekoli mezi tímto podlažím a silem. A pokud má pořádnou smůlu, pak mnohem níž...

Hodlal i nadále postupovat systematicky a prohledávat podlaží za podlažím. i Sjel tedy šachtou o podlaží níž a vystoupil.

Přesně podle očekávání měl smůlu. Takže na další patro. A zase nic.

Napadlo ho, jestli by nebylo rozumnější přivolat ostatní agenty. Ale znovu tu myšlenku zavrhl. Úspěch nahlásí Fláme on a oni budou ještě šmejdit na periférii a kolem síla.

Bylo to možná sobecké, ale bylo to tak. Chtěl by ještě jednou vidět její povzbuzující a uznalý úsměv. Chtěl, aby ho brala vážně a uznala jeho schopnosti.

Na pátém podlaží se na něj štěstí konečně usmálo.

Nalezl Kalliinu stopu a sledoval ji dlouhou chodbou. Potom odbočila doprava do menší rozvodny. Z ní opět vycházela, ale Tolz se chtěl podívat, jestli se tam něco nezměnilo, pokud to jako Pozemšťan vůbec pozná.

Kallia přistoupila k velké obrazovce ve stěně. Špinavými prsty sahala na ovladače. A něco načmárala na obrazovku. *Pomoci přečetl si. Co to znamená? Kým se cítí ohrože*

na, když ne agenti? Ale nechala by jim pak takovou zprávu? Ovládají ji jiné mocnosti? To ony ji nutí k sabotáži?

Otočil se a pokračoval. Musela toho mít na podrážce zatraceně moc, když stále zanechávala stopy.

Stopa pokračovala chodbou a tentokrát končila u šachty. Hledání tak začínalo zase od začátku a Tolz ji našel až po sedmi neúspěšných pokusech.

Už nebyla tak patrná. Brzy ji ztratí. Ale stále se dala sledovat. Klikatila se, jako by se Kallia Nedrunová potácěla. A skutečně. Když se podíval pozorněji na stěny, našel na nich stopy asi ve výši ramen.

Kallia Nedrunová se odrážela, aby se mohla vléct dál.

Náhle stál před počítačem a četl na monitoru velký nápis:

Pomoci

Na několika klávesách byly tmavé, špinavé stopy.

Ted' už nepochyboval, že hledaná je v potížích. Znamenalo to, že ji brzy dožene, pokud nevstoupila do nějaké šachty a pátrání nezačne zase od začátku.

Otisky bot už nebylo skoro vidět, ale i ty zbytky svědčily o tom, že postupovala jen s potížemi. O nějaké normální chůzi nebo běhu nemohla být ani řeč.

Odbočovaly zde všelijaké chodbičky, stoupaly rampy, ale Nedrunová na ně nevstoupila. Neměla na to dost sil.

Kechto Tolz si dal určit svou polohu a zjistil, že je v blízkosti výpočetního střediska. Že by tohle byl její cíl? Doufala, že tam ještě něco pořídí?

Pomalu a tiše šel dál. Důkladně nahlédl do každé místnosti, ale nic nenašel. V jedné spatřil tři Nonggy, v další jednoho u klávesnice, ale to bylo taky všechno.

Najednou jako by zaslechl tiché sténání, potlačený výkřik. Zastavil se.

Přicházelo to zepředu, zprava. A znovu.

Najednou měl pocit, že ho někdo pozoruje.

Zhluboka se nadechl, sevřel ruce v pěst, stáhl trochu hlavu mezi ramena a pokračoval v cestě.

Jen málokdy cítil tak zřetelně, že je konečně blízko cíle, úplně blízoučko.

Možná je to past. Možná se ho chce Kallia Nedrunová zbavit jednou provždy. Byl připraven. Tentokrát ho nepřekvapí.

^^^

Bré Tsinga toho dne už neměla klid.

Hlavně ji mátl, že Cistolo Khan na její ultimátum přistoupil tak rychle. To mohlo znamenat dvojí: zaprvé, že se nechtěl otravovat se vzpurnými podřízenými, a zadruhé, že ona má skutečně zvláštní postavení, které si ani za nic nechtěla připustit. Vždy je považovala za fabrikát médií.

První případ byl nepravděpodobný, to by ji jednoduše nechal dát výpověď. Stačilo, aby zarputile stál na svém a problém by se pro něj vyřešil sám od sebe.

Ale takhle?

Třeba si jejích služeb cení víc než ona sama. Tomu by nasvědčovalo i to, že ji Paola Dašmaganová opět použila jako propagandistickou zbraň.

Bré si z toho málem zoufala. Takový vývoj se jí nezamlouval. Začalo to tím, že se silně angažovala v operaci. Zázračná svíčka v černé díře Dengejaa Uveso. Udělali z ní superhvězdu, a tou není. Nesmí tomu uvěřit, jinak ztratí půdu pod nohama.

Ale i tady má vlastně dvě možnosti. Buď uteče a dá všem sbohem, anebo výzvu přijme a pokusí se vzít věci pořádně do rukou. Ani jedno ani druhé nebude pro ni snadné.

Nedokázala si představit, že by odešla ze služeb Ligy. Může jít samozřejmě na volnou nohu. Při své nynější pověsti by mohla na Zemi jako psycholožka požadovat závratné honoráře. Praxi by měla plnou pacientů z majetných vrstev.

Jenže zase věděla, že všechna sláva je pouze polní tráva. Až se rozruch kolem ní jednou uklidní, bohatí pacienti přestanou chodit. Takže to pro ni nepřicházelo v úvahu.

Na své staré místo na FARGU se také nemůže vrátit a dělat jakoby nic.

Zbývala jí jediná druhá možnost. Vykročit z anonymity na světlo ramp. Z toho se už nedalo couvnout, tu rukavici přece jen musí zvednout. Musí akceptovat svůj nový život a převzít iniciativu.

Když dospěla k tomuto bodu, cítila, jako by dostávala horečku. Prorazila bariéru, zeď se zhroutila.

Musí sama sobě dokázat, že si tu důvěru zaslouží, že má svou cenu a že ji okolí hodnotí správně.

Především však teprve teď pochopila, jaké se jí nabízejí šance. Může být při tom, až se budou poznávat nové národy a kultury. Nejen v případě Nonggů, ale i při mnoha dalších, pozdějších příležitostech - je to jen na ní.

A nyní se naskytla fantastická příležitost si to dokázat. Sobě i ostatním. Možná ještě není příliš pozdě. Musí si promluvit s Cistolem Khanem.

Nutila se ke klidu a všechno si znovu a znovu promýšlela. A když pak po dvou hodinách byla i nadále přesvědčena, že

to chce udělat, navázala kontakt s komisařem a sdělila mu své rozhodnutí, jež bylo ve skutečnosti prosbou.

7.

Země

Dochází ke zvláštnímu vývoji. Vesmírná pěchota varuje před ozbrojeným zásahem proti Nonggům, který požadují především lidé bez vojenských znalostí anebo ti, co zavítají do kosmu jednou za uherský rok.

Bohužel si nemůžeme promluvit s nikým z posádek lodí, které křižují v blízkosti Helioské tvrze. I nadále trvá informační embargo, které vyhlásil komisař Ligy Čistoto Khan.

Ten lišák se patrně obává, že by mu novináři nedali pokoj. Řekla bych, že se ještě nevzpamatoval z trokanského traumatu.

Girana Xisová, pilotka, momentálně na dovolené v Tibetu: „Nechápu, o co jim jde. Máme se snad pokusit ty Nong-gy rozstřílet? Zúčastnila jsem se několika bojových akcí proti Tolkandům a nebyla to sranda. A Tolkandi byli po technické stránce proti Nonggům jen slabý odvar. Jsem proti jakémukoliv útoku a podobným hloupostem. Zatím přece vypadají naprosto mírumilovně, tak o co Jde?“

(Sibylí Nordenová, Terrania News Report).

Když se do místnosti vrátila Paola Dašmaganová s Mylesem Kantorem a nějakou neznámou ženou, Zygonod a Galtarrad se zvedli z křesel. První Pozemšťanka jim onu ženu představila jako Jettys Logtarovou, jednu ze tří mluvčí Solárního parlamentu.

Jettys Logtarová byla vysoká, měla krátké červené vlasy a široký obličej. Paola Dašmaganová požádala Nonggy, aby si opět sedli a ona se i se svými společníky posadila rovněž.

„Parlament," oznámila jim, „k mé radosti schválil provozní zkoušku s dvoutřetinovou většinou. Trval však na tom, aby s oněmi dvaceti šesti lidmi, kteří se zúčastní expedice, bylo i deset bojových robotů. Říkám vám to naprosto otevřeně a prosím o stejně upřímnou odpověď na mou otázku: Budete s tím mít nějaké problémy? Budou u vás považovat přítomnost robotů za urážku?"

Nonggové se na sebe podívali a něco si šeptali. Potom Galtarrad naklonil hlavu, chvíli se na Paolu zadíval a znovu hlavu narovnal.

„Ne," řekl; „Chápeme vaši opatrnost. Potřebujete nějaký čas, abyste se zbavili nedůvěřivosti. Proti robotům nemáme námitek."

„Díkybohu," vydechla si Paola Dašmaganová. „K nim se přidají ještě dva speciální roboti pro diplomatické mise. Říkáme jim diploti."

Galtarrad po lidsku *přikývl*.

„Vybrali jste i vhodnou oblast pro výměnu?" zeptala se Zygonod.

„To ano. Jedná se o ještě neobydlenou část pouště Gobi asi sto kilometrů západně od Terranie."

Myles Kantor přistoupil k Nonggům a rozbalil před nimi fólii. Prstem ukázal na červeně vyznačený čtverec.

„Jedná se o tento faktorový element."

Zygonod se podívala a rovněž *přikývla*.

„Za necelých pět hodin vašeho času se zmateňalizuje v Teulleru a na jeho místě bude stát kus naší vlasti. Nebudou mezery, žádné trhliny v zemi, žádná spára

mezi vaší a naší zemí. Neptejte se na detaily, teď ne, vše se včas dozvíte. Bude to vypadat tak, jako by to tam bylo odjakživa."

„Prima," řekla Dašmaganová. „Upřímně řečeno jsem na to pekelně zvědavá a..."

„Pekelně?" zeptal se Galtarrad. „Toto slovo neznáme. Co u vás znamená?"

Paola se zasmála a pokoušela se je vysvětlit.

„Tedy metafyzicky," pochopil Galtarrad. „Příležitostně bych se rád seznámil s vašimi mýty a pověstmi."

„Mýty a pověsti," zasmála se mluvčí parlamentu, „to je dobrý! I když to není k pánu pekel možná spravedlivé. V naší osvětlené době už ten ohnivý mládenec s kopytem sice není démon, před nímž se dříve všichni třáslí, ale stále je ještě dost lidí, co..."

„Prosím vás, nemohli bychom to nechat na později?" zarazila ji poněkud podrážděně Paola Dašmaganová.

„Ale ovšem," odvětila Jettys a nasadila opět vážný výraz. „Rozumím."

Paola na ni kývla a naklonila se trochu přes stůl.

„Ozvali se ti... Tvůrci?"

„Bohužel ne," odpověděl Galtarrad. „Je nám to nesmíme líto. Ale Tvůrci se našeho experimentu nijak netýkají. Spojení s Teullerem existuje a je jedno, jestli funguje celá Heliotská plástev nebo ne."

„Takže nemusí být kompletní?"

„Zatím ani nemůže," prohlásila Zygonod a opakovala, co řekla už před třemi dny. „Doposavad jsou k dispozici tři Heliotské tvrze. Zbývající tři se ještě **musí** postavit."

„Postaví je Galorňané," hádala Jettys Logtarová.

„Nevíme. A není to pro nás ani důležité.“

Paola Dašmaganová si uvědomila, že z Nonggů nic nevytáhne. Ale zkusila to ještě naposled:

„A nevíte, které tři další národy to budou?“

„Víme jen to, co jsme vám už řekli,“ řekl omluvně Galtarrad.

„Tak bychom teď...“

První Pozemšťanka se už zvedala, že ukončí rozhovor, ale do místnosti vešla ordonance a podala jí zprávu.

Letmo si ji přečetla a znovu se obrátila k Nonggům.

„Právě jsem se dozvěděla, že o účast v expedici požádala vědkyně Bré Tsin-ga,“ řekla. „Tím by jich bylo dvacet sedm, pokud to nevadí.“

„Vůbec ne,“ řekl Galtarrad. „Její účast vítáme.“

Paola přikývla a dala Nonggy odvézt do jejich provizorního obydlí. Brzy společně odletí k vybranému faktorovému elementu v Gobi.

„To je Khanův rukopis,“ řekla Kantorovi, když odešla i Jettys Logtarová. „Chce ji tam, aby mu pak mohla o všem poreferovat.“

„Možná tomu tak je,“ řekl nesmrtelný. „Ale vy dva přece mezi sebou nemáte tajemství, anebo se mýlím?“

Překvapeně na něj pohlédla. „Ne. Ovšemže ne...“

8.

Tvrz

Máme tu oficiální informace z vlády. Už víme, kdo konkrétně bude v delegaci, která navštíví Nonggy. Prohlédněte si prosím portréty, které si můžete jednot

livě vyvolat. Ke každému členu delegace jsme připravili medailonek.

Surman Appala, obchodník s klenoty^ Peking: „Doufám, že Tvrz začne brzy fungovat. Jen považte! Přímý obchod na desítky milionů světelných let! Umíte si představit, ty možnosti... Moc rád bych patřil k těm, kteří půjdou k Nonggům jako první.“

(Sibylí Nordenová.Terrania News Report).

Fláme Gorbendová spala tři hodiny. Nyní byla v Gartzově kabině. I Hennik Gartz poslední hodiny před experimentem odpočíval a působil podstatně svěžeji než předtím.

„Dělám si starosti kvůli Tolzovi,“ přiči znala se Fláme. „Zase jde po Kalili a ne^ ozývá se mi. Ani se nepokusil se mnou ^navázat spojení.“

„A tobě je to už podezřelé, co?“ zašklebil se. „Pokud je pravda, co jsi mi o vašem setkání vyprávěla, pak se tomu ani nedivím.“

„Jak to myslíš? Já tomu chudákovi jenom pomohla na nohy, to je všechno.“

„No dobře,“ nehádal se. „Třeba jo. Ale bojím se, že se chce před tebou ukázat a bude lehkomyšlný.“

„Přede mnou ukázat? A proč?“

Hennik Gartz si vzdychl a hodil si nohu přes nohu. Seděli proti sobě u stolku. Nonggové v pokojích pro hosty nezapomněli na nic.

„Ty to prostě chceš od někoho slyšet, vid’? Chceš zas jednou slyšet, že vypadáš báječně a že dokážeš připravit o spánek i tak vyrovnaný chlapy, jako jsem já. - Tedy mohla bys připravit,“ opravil se rychle, „protože to je už za námi. Někdy je mi to skoro líto...“

„Skoro?“ předstírala překvapení. „Jen skoro?“

Přikývl.

„Výhody a nevýhody se zhruba vyrovnávají, Fláme. Být s tebou může být nebe na zemi. Ale může to být zároveň i takový stres a námaha, že každého normálního chlapa dříve či později napadne, aby strávil zbytek života radši v samotě nějakého kláštera anebo jako poustevník ve srubu na nějaké zálesácké planetě.“

„Chudáčku můj! To musím být šťastná, žeš' na tu myšlenku nepřišel a jsi stále mezi námi. Abych ti pravdu řekla, dojal jsi mě přímo k slzám...“

„Takové štěstí nemá každý,“ zasmál se. „A já mám úžasný vzpomínky na báječnou kočku s modrými vlasy a s velkým tajemstvím, o které se se mnou nikdy nepodělila.“

„O jakém tajemství to mluvíš? Já jich mám víc.“

Opřel se a ukázal jí na čelo. „Tenhle symbol. Co znamená?“

„Ach jo, už zase.“ Přejela si po znamení ukazováčkem. Její smích byl až trošku příliš nejistý. „Už tisíckrát jsem; ti to řekla a tys mi tisíckrát nevěřil. Já to nevím.“

„Už ses s tím narodila, co?“ popíchl ji.

Naštvaně mávla rukou. „Blbost. Někdo mi to někdy udělal. Ale nevzpomínám si kdo, kdy a kde.“

„To ti nevěřím.“

„Já vím.“ Radši změnila téma. „Dám Kechta Tolze hledat. Kdyby ji našel, ohlásil by se. Fakticky si dělám starosti. Myslím, že je to v podstatě milý člověk, spolehlivý a důkladný, ale možná kapánek ješitný. Řekla bych, že má problémy s ženami.“

Hennik Gartz si vzdychl a zvrátil oči ke stropu.

„Pak je u tebe na ty správný adrese. Chlapi, máte problémy se slabým pohlavím? Zajděte si za Fláme Gorbendovou, ta vás rozhodně vyléčí.“ Ušklíbl se. „Každopádně z představy, kdo je tady tím slabým pohlavím.“

„Ten čas, který jsi strávil se mnou, musel být opravdu hrůza,“ zasyčela.

Osahal si obličej a přejel prsty po různých skvrnách.

„Až na pár maličkostí se to dalo vydržet. Nejhorší byla operace proti Galaktickým strážcům, mám z ní tyhle jizvy. Chceš slyšet, že tě pořád ještě miluju?“

„A co bych ti na to měla jako odpověď?“

„Možná, že i ty mne...“

„Zapomeň na to,“ řekla a vstala. Obešla stůl, sklonila se k němu a políbila ho na ústa. „Pojď, máme ještě dvě hodiny času. Do té doby se musí najít Tolz a Nedrunová.“

Stáhl si ji k sobě a rovněž ji políbil. „Ale to jsou dvě jehly v kupce sena,“ rekt pak.

f

Upravila si vlasy a kombinézu a po- někud rozpačitě řekla: „Dvě jehly, Henniku, ale vsadím se, že leží v tom seně na stejném místě.“ Zhluboka se nadechla a svasťala čelo. „A nech toho muchlování!“

„Provedu!“ vyštěkl pilot a vyhoupl se z křesla. „Už se to nestane, sloužilo to jen k potlačení minulosti, vážení.“

Zaúpěla a odevzdaně zvedla oči v sloup.

„Že ty vždycky musíš brát všechno tak vážně. Vůbec nemáš smysl pro humor. Už jsem ti to někdy řekla? Podle mě to nakonec ztroskotalo právě na tom.“

Překvapeně na ni pohlédl. „Na mém nedostatku smyslu pro humor?“

„A na žárlivosti. A teď už pojď nebo si zůstaň tady. Já jdu hledat.“

„No dobře,“ řekl, brblal si něco o humoru a rychle za ní vyšel z kabiny.

^ A ^

Fláme oslovila na společné frekvenci všechny agenty v Tvrzi a zeptala se jich na Tolze. Podle očekávání se nedozvěděla nic. Skoro všichni byli na periférii,; protože podle nich bylo centrum prohledáno už dostatečně.

Potom se obrátila na vědce. Dva vidě-ť li v sektoru pod můstkem muže, na kterého by se Tolzův popis hodil.

Teď měla aspoň směr.

„Já tušila, že ho to zase potáhne do míst, kde ji našel a kde s ním bojoval,“ řekla v běhu. „Zřejmě se pokouší o štěstí mezi můstkem a Zdrojem síly.“

„Je to cvok,“ řekl Gartz. „On se o štěstí nepokouší, on je pokouší. Kalila Nedrunová ho už jednou přemohla a to je pro mě důkaz, že nemáme před sebou obyčejnou ženskou.“

„Ale co?“

„Vím já? Možná nějaký monstrum.“

„Jen aby to neslyšel Myles Kantor!“

Běželi dál, i na pohyblivých chodnících, a dostali se do antigravitační šachty. Snášeli se dolů, na každém podlaží se krátce poohlédli, až nakonec objevili stopy.

„Podle velikosti by to mohly být Kalliiny otisky,“ uvažovala Fláme. „Tolz má každopádně větší nohu.“

„Ale mohl na tuhle stopu taky narazit, co?“

„Přesně tak,“ potvrdila Fláme. „Pojď, mrkneme se, kam vede.“

Šli po ní až ke dvěma blokům agregátů. Podlahu tam pokrývala jakási krystalická látka.

„Tady zřejmě neutralizovali tu olejnatou kapalinu, do které naše tajemná neznámá šlápla,“ hádal Gartz. „A tady! Podívej se na ten obrys. Jakoby tu leželo lidské tělo a stříkali na ně tu substanci. Pod ním je podlaha ještě od oleje - anebo co to vůbec je.“

„Pak zřejmě vstal a hnal se dál po stopě.“

Pokračovali cestou, kterou šel před nimi Kechto Tolz, a dostali se na podlaží, kde se stopa ztrácela. Předtím ještě viděli obrazovku se špinavým nápisem Pomoc a nyní stáli před další obrazovkou, na níž někdo naklepal Pomozte mi.

„Byl to Tolz, anebo Nedrunová?“ hádal Gartz.

„Kechto Tolz byl vysílal,“ řekla Fláme. „Jestliže je někdo už tak zoufalý, že tady nechá takovou zprávu, tak by volal o pomoc určitě i vysílačkou.“

„Ale to by pak musela i Kalila,“ namítl Gartz.

„A co když už nemohla?“ Viděla v Hennikových očích pochybnosti a nerozhodně pokrčila rameny. „Neptej se mě proč. Jasně je, že jeden z nich psal o pomoc, a to...“ Teprve teď si všimla umazané klávesnice. „A byla to Nedrunová.“

Pokračovali po stopě dál, dokud ji ještě viděli, a stejně jako Kechto Tolz konstatovali, že Kallia Nedrunová vrávorala od stěny ke stěně a odrážela se.

Fláme Gorbendová přivolala na pomoc pět agentů. Měli dorazit za několik minut.

Oba bývalí partneři procházeli zvolna kolem otevřených dveří a nahlíželi do nich. Všude jen přístroje, u kterých pracovalo pár Nonggů.

Pak zprava zaslechli lidské sténání. Fláme si dala určit polohu a dozvěděla

se, že mají před sebou jednu z místností výpočetního střediska celé Tvrze.

Pohlédli na sebe.

„Možná bysme měli počkat na agenty," usoudil Gartz.

Opět se ozvalo zasténání.

„Na to není čas. Tady jde o vteřiny."

Vykročila, prošla otevřenými, oranžově vyznačenými dveřmi a pak to spatřila.

Hennik Gartz si zakryl oči.

„Ach panebože...," vydechl zděšeně.

9.

Země

Doslova každou minutu vznikají další občanská sdružení a výbory, jež mají společný cíl: odehnat Nonggy z bezprostřední blízkosti Země a definitivně se odloučit od nositelů aktivátorů. A tato sdružení se stále více propojují.

U některých lidí jako by se jednalo o jakýsi sport. Tak vážně to zase neberou, ale pomůže to zabít čas.

Hanra-Them, multimediální designérka, v současné době nezaměstnaná. Nový Berlín: „Nonggové jsou fajn téma. Zrovna navrhuju trivia show s Nonggy jako hlavními představiteli. Ještě to není stoprocentně top. Ale jestli do dvou, tří dnů budu hotová s jednou menší story, dostanu se s tím možná na nějakou stanici. A kdyby to vysílali po Galaxii, tak je to boží a vyplatilo se to-a mám ještě další dost dobrý nápady."

(Sibylí Nordenová, Terrania News Report).

Dvacet sedm lidí přistálo na kraji území o rozměrech dvacet krát třicet kilometrů, které mělo být za třicet minut „vyměněno" za kus povrchu z Teulleru.

Když vystupovali z kluzáků, připadalo jim to ještě nepravděpodobnější. To předtím byla pouhá teorie, nyní je čekala praxe.

Byli tam Myles Kantor a pět vědců, které si sám vybral, Jettys Logtarová a devatenáct pozemských diplomatů, Bré Tsinga, která se přepravila z Tvrze na Zem transmitterem, a nakonec Zygonod a Galtarrad. Všichni měli seruny.

Dvanáct robotů je už čekalo. Byli to známí bojovní TARA-V-UH a kuželovití bílí diploti.

Hranice faktorového elementu vytyčovaly slabé, neškodné laserové zábrany, jejich projektory se vznášely na rozích obdélníku. Účastníci expedice vstoupili pouze na kraj vyznačeného území, protože chtěli hned po materializaci v Teulleru faktorový element opustit a navázat kontakt s Nonggy.

Nevěděli však, na které straně je bude čekat delegace Nonggů... Ani Zygonod a Galtarrad jim bohužel neporadili.

Minuty mýjely. Nonggové jim ještě jednou oznámili, že výměna potrvá pouze dvě hodiny. Kdo se do té doby nevrátí do faktorového elementu, musí počkat na další kontakt.

Nad areálem poletovaly televizní kluzáky a zajišťovaly přímý přenos. Co k tomu reportéři říkali, Myles Kantor nevěděl, ale dokázal si to zhruba představit.

„Nelekněte se prosím, až se kolem nás pár vteřin před výměnou vytvoří poloprůhledné, mlhovité pole. Obklopí celý areál a uzavře ho od vnějšího světa. Zabrání to výměně cizí atmosféry a tlakovému rozdílu. Záření proniknou bariérou pouze částečně a silně pozměněná. Svit slunce budete vnímat jako rozptýlené, mlhavé světlo. Jak jsem už řekl,

nelekejte se, není důvod k znepokojení," instmoval je Galtarrad.

„Ale proč nám to říkáte až teď?" zeptala se Paola Dašmaganová ze svého vozu vysílačkou. „Na to jste nás měli připravit předem."

„Samozřejmě, měli," odpověděl Galtarrad, „omlouváme se. Jedná se jen o vedlejší efekt, je to bezpečnostní a ochranné opatření pro přenášenou oblast."

Kantor uvažoval o tom, jak to přijmou média a veřejnost, až celý blok dlouhý 30 kilometrů, široký dvacet a vysoký sedm a půl se najednou obklopí energetickým polem a bude vypadat, jako by ho vyřízli. Na chvíli může zavládnout panika. Skutečně by bylo lepší, kdyby to Nonggové řekli dřív, aby lidé věděli, oč jde.

„Rádiový kontakt mezi faktorovým elementem a okolním světem není přes bariéru možný," řekla Zygonod. „To abyste se nelekli. Skutečně je všechno v pořádku."

„No budiž," řekla Bré Tsinga. „Jenom doufám, že se ta bariéra nebude udržovat příliš dlouho, jinak..." Obrátila se k Zygonod. „Bude nás zvenčí vůbec vidět?"

„Nejasně," dostalo se jí odpovědi. „Jen tak trochu."

„No nazdar," prohlásila psycholožka. „To všechno se měla veřejnost dozvědět předem."

„Vaše starosti jsou vážně neopodstatněné," přesvědčoval je Galtarrad. „Věřte nám, prosím. Lidi venku nebudou mít ani čas zpanikařit. Všechno proběhne velice rychle."

Tak rychle, pomyslel si Myles, jak zde plyne náš čas...

Do experimentu zbývaly už jen čtyři minuty. Paola Dašmaganová a novináři zvolna ustupovali.

Už nebylo co říct. Zbývalo jediné čekat. Couvnout mohl teoreticky ještě každý. Ale kdo se přihlásil, přihlásil se dobrovolně a plně si uvědomoval určité riziko.

„Nač myslíš, Mylesi?" zeptala se Bré. „Na Kalili?"

Myles přikývl.

„Mám špatný svědomí," přiznal se. „Nechal jsem ji v tom."

Prudce zavrtěla hlavou. „Takhle o tom uvažovat nesmíš. Sám dobře víš, že to není pravda. Podle mě potřebuje čas, musí se vyrovnat se svými problémy. A k tomu musí být sama. Až se vrátíme na Tvrz, třeba už bude na tebe čekat."

„Přál bych si, abych tomu mohl věřit," řekl tiše.

Minuty mýjely, pak vteřiny. Kantor si sklopil přilbu. Ostatní ho napodobili.

A přesně pět vteřin před přemístěním se faktorový element zahalil poloprůhlednou energetickou bariérou, která je všechny odřízla od vnějšího světa.

Všichni zatajili dech.

^ A ^

Myles Kantor už neviděl kluzáky, které ještě před chvílí visely na obloze. Zřejmě se teď daly vnímat jediné objekty od velikosti domu, a to jako nějaké šmouhy.

Ale žluté Slunce svítilo do faktorového elementu dál. To znamenalo, že jsou stále ještě na Zemi.

Nestačil ani domyslet a už se to změnilo. Vnímál chvíličku jakýsi tah a bylo po tom.

„Transfer se podařil," slyšel Galtarrada. „Jsme u nás doma."

„To je všechno?" zeptala se nevěřící Jettys Logtarová. „Skoro nic jsem necí

tila. Bylo to úplně jiné než v transmute ru."

„Však jsme vám to říkali. Je to jiný princip. Nyní jsme v soustavě Teuller, zatímco kus našeho světa zaplňuje mezeru na poušti Gobi, ale ta mezera ve skutečnosti nikdy nevznikla, neboť k prohození došlo současně a mimo čas."

Kantor tomu rovněž nechtěl uvěřit, ale pak si všiml dvou věcí. Jako by spadla opona, která mu ještě před chvílí bránila vidět.

„Světlo," zašeptal. „A ta gravitace..."

Bré Tsinga ho slyšela. Teprve teď si uvědomil, že se ho chytla za ruku. Zřejmě si ani sama nebyla tak jistá, jak se tvářila.

„Světlo už není žluté, ale rudé," řekla.

„A jsme mnohem lehčí."

„Nula celá sedm gravů," přečetl si Kantor z průzoru. „To je konečný důkaz."

„Je to tíže naší planety," řekla Zygonod. „A to červené slunce je Teuller." ; Všichni mlčeli. Měli co dělat, aby to otrávil.

1 „Uvítací výbor tady bude co nevidět," řekl Galtarrad. „Nyní můžete faktorový element opustit a vstoupit na půdu naší planety. Budete vítáni a naši druzi se budou radovat. Na jedno však nezapomeňte. Nejpozději za dvě hodiny se musíte vrátit, jinak zůstanete tady."

„Takže můžeme jen tak... projít bariérou?" zeptal se Myles.

„Ovšem. Klade lehoučkový odpor. Hned jste venku. Zkuste to, půjdeme s vámi."

Myles se obrátil na Jettys Logtarovou a váhavě přikývl. I ona přikývla. Pak sevřel Bréinu ruku a šel.

Zygonod a Galtarrad vykročili současně s ním.

Galtarrad si všiml, jak Myles Kantor

před bariérou váhá, a šel napřed. Jako by proplul kalnou vodou.

„Teď," řekl Myles Kantor spíš pro sebe a odhodlal se.

Najednou stál pod žhnoucím Teulle-rem, nespočet světelných let daleko od domova.-Nebolo to, nemělo to žádné vedlejší účinky, nic.

Vedle něj se vyloupala Bré a kulila oči.

Skutečně stačilo jen trochu zatlačit a byli venku. Bariéra se za nimi opět neprodyšně uzavřela.

V zavřených serunech neměli na Teulleru problémy.

Obloha měla načervenalý nádech, to bylo vše. A o kus dál si Kantor všiml čekajících Nonggů. Bylo jich asi třicet. Všichni měli pestré hávy.

Celá ta delegace na nás zřejmě čekala přesně na tomto místě, blesko mu hlavou. Jenže jak věděli, ve které části faktorového elementu budeme?

Za Nonggy viděl kulisu futuristického fantastického města.

„A tohle," řekl Galtarrad, „je hlavní město nonžské civilizace. Kenteullen. Pojd'te prosím se mnou. Zavedu vás k uvítacím výboru - a potom do města."

Otočil se. Lidé postupně procházeli bariérou. Nakonec vyšli roboti, kterých by se byl tak rád zřekl - aspoň těch bojových.

Kráčel za Galtarradem a na Kalili Nedrunovou už nemyslel.

10.

Tvrz

Náladu na Zemi, na Měsíci a na planetách soustavy nelze nazvat jinak než napjatou. V bariéře poblíž Terranie se něco děje. Ale co?

*Hizza Thulimon, syntronová specialista,
Terrania-Alashan: „Já z toho mam prostě
strach. Víc k tomu neřeknu.“*

(Sibylí Nordenová, Terrania News **Report**).

Před nimi ležel nepřírozeně zkroucený
Kechto Tolz a tiskl si ruce na žaludek.
Pozvracel se, Vzhlédl k nim a celý se klepal.

Fláme k němu přidřepala, opatrně ho uchopila
za hlavu, nadzvedla ji a pootočila nalevo a
napravo. Prohlížela ho dál a nezjistila na něm
žádná vnější nebo vnitřní zranění.

„Zřejmě viděl jen něco hrozného," řekla.
„Kechto, co to bylo? Řekneš nám to?"

Jenom blábolil. Pak s nesmírnou námahou
zvedl levou ruku a ukázal na dveře vedlejší
místnosti.

Hennik Gartz na Ráme kývl a vykročil k
nim. Když zaslechla, jak sténá a dává se, už ji
nemohlo nic zadržet.

Pak stála vedle něj a viděla to taky. Na
podlaze ležela mrtvola mladé ženy.

Zcela určitě se jednalo o Kallii Nedru-
novou, i když to chtělo značnou dávku

fantazie, aby si s tímhle dali její podobu dohromady.

Kombinéza místy praskla a bylo vidět nahé tělo. Vypadalo jako vypěněné a zároveň perforované, jako roztrhané a rozpíchané tisíci drobnými projektily. "

„Propánaboha!" zašeptala Ráme, když se vzpamatovala z prvního leknutí. „Kdo mohl něco takového udělat? Henriku, jak tohle Kantorovi řekneme?"

„Kantorovi?"

Hennik Gartz jako by se probíral ze ztuhlosti. Bledý byl jako stěna a rty se mu chvěly.

„O Kantora si teď dělám ty nejmenší starosti. Myslím na tu nešťastnou ženskou a na to, co se jí stalo." Odvrátil hlavu a pohlédl na ni. „A co se třeba může stát nám **všem**. Fláme..."

Epilog

Ve stejnou dobu, kdy docházelo k výměně mezi Sluneční soustavou a Teullem, na Camelotu zhasla nazelenalá záře kolem Černé kostky, kterou přivezl Perry Rhodan z druhé expedice do Vlasu Bereničina.